

2013

þÿ Ÿ¹ ~ μ ¿ » ¿^{3 1 0} ¿⁻ ”¹ ¬ » ¿³ ¿¹ ã ® ¼ μ Á
þÿ ¼ ® ½ Å ¼ ± , · ± ¾⁻ ±⁰ ±¹ · À Á ¿ ¿ À Á

Martzelos, Georgios

<http://hdl.handle.net/11728/7713>

Downloaded from HEPHAESTUS Repository, Neapolis University institutional repository

ΓΕΩΡΓΙΟΥ Δ. ΜΑΡΤΖΕΛΟΥ

Καθηγητή Θεολογικής Σχολής ΑΠΘ

ΟΙ ΘΕΟΛΟΓΙΚΟΙ ΔΙΑΛΟΓΟΙ ΣΗΜΕΡΑ

ΤΟ ΜΗΝΥΜΑ, Η ΑΞΙΑ ΚΑΙ Η ΠΡΟΟΠΤΙΚΗ ΤΟΥΣ*

Είσαγωγή

Ἡ Ὀρθοδοξία, ἔχοντας πλήρη ἐπίγνωση τῆς φύσης της καί τῆς ἀποστολῆς της στόν κόσμον καί ἀκολουθώντας πιστά τό παράδειγμα τῶν Ἀποστόλων καί τῶν Πατέρων τῆς Ἐκκλησίας, ὑπῆρξε ἀνέκαθεν ἀνοιχτή στό διάλογο μέ τούς ἕτεροδόξους, προκειμένου νά τούς ὀδηγήσει νά γνωρίσουν τήν ἀλήθεια τῆς ὀρθοδόξου πίστεως καί νά τή δεχθοῦν, ἐντασσόμενοι μέσα στήν αἰσιοπνευματική ἀτμόσφαιρα τῆς ἐκκλησιαστικῆς κοινωνίας. Πρός τό σκοπό αὐτό ἡ Ὀρθόδοξη Ἐκκλησία συνεπῆς πρός τήν παράδοσή της ἤδη ἀπό τά μέσα τοῦ 20^{οῦ} αἰῶνα ξεκίνησε καί διεξάγει πλέον συστηματικά εἴτε διμερεῖς εἴτε πολυμερεῖς θεολογικούς διαλόγους μέ τίς χριστιανικές Ἐκκλησίες καί Ὁμολογίες, ἐπιδεικνύοντας ἔμπρακτα τό ἐνδιαφέρον της γιά τήν ἀποκατάσταση τῆς ἐνότητας τοῦ διηρημένου χριστιανικοῦ κόσμου. Πρέπει μάλιστα νά σημειώσουμε ὅτι ἡ ἀνάληψη τῶν οἰκουμενικῶν αὐτῶν πρωτοβουλιῶν δέν ἦταν ἔκφραση μεμονωμένου ἐνδιαφέροντος ἢ ἔστω μιᾶς μόνο μικρῆς μερίδας τῶν Ὀρθοδόξων Ἐκκλησιῶν, ἀλλά καρπός δεσμευτικῆς ἀπόφασης ὀλόκληρης τῆς Ὀρθοδοξίας, πού λήφθηκε ἐπίσημα κατά τίς πανορθόδοξες διασκέψεις, καί ἰδιαίτερα κατά τήν Γ΄ Πανορθόδοξη Διάσκεψη τῆς Ρόδου (1964)¹, καί ἐπαναλήφθηκε μέ ἰδιαίτερη ἔμφαση κατά τήν Γ΄ Προσυνοδική Πανορθόδοξη Διάσκεψη τῆς Γενεύης (1986)². Ὡστόσο δέν μπορούμε νά μήν ἐξάρουμε τό γεγονός ὅτι ἐμπνευστής καί

---

* Εἰσήγηση στήν Ἐπιστημονική Ἡμερίδα πού διοργάνωσε στίς 18 Μαΐου 2013 ἡ Ἱερά Ἐπαρχιακή Σύνοδος τῆς Ἐκκλησίας τῆς Κρήτης γιά τή συμπλήρωση 50 ἐτῶν ἀπό τήν ἐπίσκεψη τοῦ αἰοδίμου Οἰκουμενικοῦ Πατριάρχου Ἀθηναγόρα στήν Ἐκκλησία τῆς Κρήτης καί τήν 47ῆ ἐπέτειο τῆς Ἐπανακομιδῆς τῆς Τιμίας Κάρας τοῦ Ἁγίου Ἀποστόλου Τίτου, πρώτου Ἐπισκόπου Κρήτης.

¹ Βλ. Ἰω. Καρμίρη, «Ἡ Γ΄ Πανορθόδοξος Διάσκεψις τῆς Ρόδου», στό *Ἐκκλησία* 41 (1964), σ. 635.

² Βλ. «Τελικά κείμενα - ἀποφάσεις τῆς Γ΄ Πανορθόδοξου Διασκέψεως (28 Ὀκτωβρίου – 6 Νοεμβρίου 1986)», στό *Ἐπίσκεψις* 17/369 (1986), σ. 9.

υπέρμαχος τῶν πρωτοβουλιῶν αὐτῶν ἦταν οὐσιαστικά ὁ ἀοίδιμος Οἰκουμενικός Πατριάρχης Ἀθιναγώρας.

1. Οἱ διμερεῖς θεολογικοὶ διάλογοι

Οἱ διμερεῖς θεολογικοὶ διάλογοι πού διεξάγει σήμερα ἡ Ἐκκλησία μας εἶναι οἱ θεολογικοὶ διάλογοι: α) μέ τούς Παλαιοκαθολικούς, β) μέ τούς Μή-Χαλκηδόνιους, γ) μέ τούς Ρωμαιοκαθολικούς, δ) μέ τούς Ἀγγλικανούς, ε) μέ τούς Λουθηρανούς καί στ) μέ τούς Μεταρρυθμισμένους. Ἀπό αὐτούς οἱ σημαντικότεροι θεολογικοὶ διάλογοι πού ἐλκύουν ἰδιαίτερα τό ἐνδιαφέρον τῶν Ὁρθοδόξων, εὐρισκόμενοι μάλιστα καί στό διεθνές προσκήνιο τοῦ σύγχρονου θεολογικοῦ καί οἰκουμενικοῦ προβληματισμοῦ, εἶναι οἱ διμερεῖς θεολογικοὶ διάλογοι μέ τούς Παλαιοκαθολικούς, μέ τίς Μή-Χαλκηδόνιες Ἐκκλησίες τῆς Ἀνατολῆς καί μέ τή Ρωμαιοκαθολική Ἐκκλησία, στούς ὁποίους θά ἤθελα νά ἐπικεντρώσουμε κυρίως τό ἐνδιαφέρον μας.

α. Ὁ θεολογικός διάλογος μέ τούς Παλαιοκαθολικούς

Παρά τή σφοδρή ἐπιθυμία τῶν Παλαιοκαθολικῶν νά ξεκινήσουν θεολογικές συζητήσεις μέ τούς Ὁρθοδόξους ἀμέσως μετά τήν ἐμφάνιση τοῦ Παλαιοκαθολικισμοῦ τό 1870 καί τήν ὑπαρξη κάποιας κινητικότητας πρὸς τήν κατεύθυνση αὐτή πού διήρκεσε περίπου ἕνα αἶωνα, οὐσιαστικά ὁ θεολογικός διάλογος μεταξύ Ὁρθοδόξων καί Παλαιοκαθολικῶν ἀποφασίστηκε ἐπίσημα κατά τήν Γ' Πανορθόδοξη Διάσκεψη τῆς Ρόδου (1964)³. Ὁ διάλογος αὐτός ἄρχισε ἐπίσημα τόν Ἰούλιο τοῦ 1973 καί συνεχίστηκε ἐντατικά μέχρι τό 1987. Στό διάστημα αὐτό ἔλαβαν χώρα ὀκτώ συναντήσεις τῆς Μεικτῆς Θεολογικῆς Ἐπιτροπῆς καί παρήχθησαν 26 Κοινά Κείμενα σχετικά μέ τήν Τριαδολογία, τήν Χριστολογία, τή Σωτηριολογία, τή Μυστηριολογία, τήν Ἐσχατολογία καί τήν

---

³ Βλ. «Altkatholisch/Orthodoxe Dialoge», στό *Dokumente Wachsender Übereinstimmung (Sämtliche Berichte und Konsentexte interkonfessioneller Gespräche auf Welrebene 1931-1982*, Herausgegeben und eingeleitet von H. Meyer – H.-J. Urban – L. Vischer, Verlag Bonifatius-Druckerei, Paderborn, und Verlag Otto Lembeck, Frankfurt am Main, 1983 (=DWÜ, Bd. 1), σ. 23. «Altkatholisch/Orthodoxe (Chalkedonensische Orthodoxie) Dialoge», στό *Dokumente Wachsender Übereinstimmung (Sämtliche Berichte und Konsentexte interkonfessioneller Gespräche auf Welrebene 1982-1990*, Herausgegeben und eingeleitet von H. Meyer – Damaskinos Papandreou – H.-J. Urban – L. Vischer, Verlag Bonifatius-Druckerei, Paderborn, und Verlag Otto Lembeck, Frankfurt am Main, 1992 (=DWÜ, Bd. 2), σ. 19. Βλ. καί Urs von Arn, «Ekklesiologische Konvergenzen im Orthodox-Alt-katholischen Dialog», στό Ἐπιστημονική Ἐπετηρίδα Θεολογικῆς Σχολῆς Ἀριστοτελείου Πανεπιστημίου Θεσσαλονίκης, Νέα σειρά, Τμήμα Θεολογίας, Τιμητικό ἀφιέρωμα στὸν Ὁμότιμο Καθηγητὴ Βασίλειο Τρ. Γιούλτση, 18 (2009-2010), σ. 246 κ.έ.

έκκλησιαστική κοινωνία, στά όποια διαπιστώνεται σχεδόν πλήρης ταύτιση ώς πρός τή δογματική διδασκαλία τών δύο Έκκλησιών⁴. Τό μόνο πρόβλημα πού άποτελοῦσε τότε έμπόδιο γιά τήν άποκατάσταση τής μυστηριακής ένότητας μεταξύ τους ήταν, όπως ύπογράμμισε ή Γ΄ Προσυνοδική Πανορθόδοξη Διάκεψη (1986), ή διατήρηση άπό πλευρᾶς τών Παλαιοκαθολικῶν τής παλιᾶς πράξης τής μυστηριακής διακοινωνίας (Intercommunio) μέ τούς Άγγλικανούς, καθώς καί κάποιες νεώτερες τάσεις πού έμφανίστηκαν μεταξύ Γερμανῶν Παλαιοκαθολικῶν πού δέχονταν τή μυστηριακή κοινωνία μέ τήν Ευαγγελική Έκκλησία τής Γερμανίας⁵. Τό γεγονός αυτό θεωρήθηκε άπό πλευρᾶς Όρθοδόξου ότι συρρικνώνει τή σπουδαιότητα τών συνυπογεγραμμένων κατά τό θεολογικό διάλογο κοινῶν έκκλησιολογικῶν κειμένων⁶. Δυστυχῶς άπό τότε μέχρι σήμερα ή έκκλησιολογική άπόσταση μεταξύ τών δύο Έκκλησιῶν έγινε άκόμη μεγαλύτερη, λόγω τοῦ ότι οί Παλαιοκαθολικοί ύπό τήν επίδραση τών Άγγλικανῶν, μέ τούς όποιους συνέχισαν νά έχουν, όπως είπαμε, μυστηριακή κοινωνία, υιοθέτησαν καί τή χειροτονία τών γυναικῶν⁷. Κατά συνέπεια τά δύο έκκρεμοῦντα θέματα πού άπασχολοῦν τό συνεχιζόμενο μέχρι σήμερα θεολογικό διάλογο Όρθοδόξων καί Παλαιοκαθολικῶν εἶναι κυρίως τό θέμα τής μυστηριακής διακοινωνίας μέ τούς Άγγλικανούς καί τό θέμα τής χειροτονίας τών γυναικῶν. Πρός τό σκοπό αυτό έχει συσταθεῖ μιά έξαμελής μικτή θεολογική έπιτροπή πού συνέρχεται κατά τακτά χρονικά διαστήματα, άναζητώντας κοινῶς άποδεκτές λύσεις πού θά καταστήσουν δυνατή τήν πραγμάτωση τής μυστηριακής κοινωνίας καί ένωσης μεταξύ τών δύο Έκκλησιῶν⁸.

β. Ό θεολογικός διάλογος μέ τούς Μή-Χαλκηδονίους

Όπως εἶναι λίγο-πολύ γνωστό, ὕστερα άπό μία 15ετή πορεία άνεπίσημων θεολογικῶν έπαφῶν καί διασκέψεων μεταξύ όρθοδόξων καί μή-χαλκηδονίων θεολόγων (1964-1979), κατά τίς όποιες διαπιστώθηκε έκατέρωθεν ή δογματική έγγύτητα τών δύο θεολογικῶν παραδόσεων ώς πρός τό χριστολογικό δόγμα, τό Οικουμενικό Πατριαρχεῖο άνέλαβε τήν πρωτοβουλία τής ένάρξεως τοῦ έπίσημου Θεολογικοῦ Διαλόγου σέ επίπεδο πλέον Έκκλησιῶν, ό όποῖος άρχισε τό 1985 στό Chambésy τής Γενεύης καί

⁴ Βλ. DWÜ, Bd. 1, σ. 24 κ.έ.: DWÜ, Bd. 2, σ. 22 κ.έ.

⁵ Βλ. «Τελικά κείμενα - άποφάσεις τής Γ΄ Πανορθόδοξου Διασκέψεως (28 Όκτωβρίου – 6 Νοεμβρίου 1986)», όπ. παρ., σ. 11.

⁶ Βλ. όπ. παρ.

⁷ Βλ. Urs von Arx, όπ. παρ., σ. 256.

⁸ Βλ. όπ. παρ.

συνεχίστηκε ἐπιτυχῶς μέχρι τό 1993⁹. Πρέπει μάλιστα νά ὑπογραμμίσουμε ὅτι τόσο μεγάλη ὑπῆρξε ἡ ἐπιτυχία του, ὥστε νά προκαλέσει τό ἐνδιαφέρον καί τό θαυμασμό ἀκόμη καί δυτικῶν θεολόγων, ρωμαιοκαθολικῶν καί προτεσταντῶν¹⁰.

Βασικοί σταθμοί κατά τήν πορεία τοῦ ἐπίσημου αὐτοῦ Θεολογικοῦ Διαλόγου ὑπῆρξαν κυρίως ἡ Β΄ Γενική Συνέλευση τῶν ἐκκλησιαστικῶν ἀντιπροσώπων τῶν δύο θεολογικῶν παραδόσεων πού πραγματοποιήθηκε τόν Ἰούνιο τοῦ 1989 στήν Ἱερά Μονή τοῦ ἁγ. Παΐσιου στήν ἔρημο τῆς Νιτρίας, καθώς καί ἡ Γ΄ Γενική Συνέλευση πού πραγματοποιήθηκε στό Chambésy τῆς Γενεύης τό Σεπτέμβριο τοῦ 1990. Κατά τίς Συνελεύσεις αὐτές ὑπεγράφησαν Κοινές Δηλώσεις τεράστιας δογματικῆς σημασίας, ἀπό τίς ὁποῖες προκύπτει σαφῶς ὅτι ὑπάρχει πλήρης συμφωνία μεταξύ τῶν δύο πλευρῶν, ὅσον ἀφορᾷ τήν οὐσία τοῦ χριστολογικοῦ δόγματος. Εἶναι μάλιστα χαρακτηριστικό ὅτι ἡ ἐπιτευχθεῖσα δογματική συμφωνία, ὅπως προκύπτει ἀπό τίς ἀνωτέρω δύο Κοινές Δηλώσεις, δέν περιορίζεται μόνο στήν Χριστολογία, ἀλλά ἐπεκτείνεται σέ ὀλόκληρη τήν πίστη τῆς μιᾶς ἀδιαίρετου Ἐκκλησίας τῶν πέντε πρώτων αἰῶνων, καθώς καί σ' ὅλη τή δογματική διδασκαλία τῶν τεσσάρων μετά τό σχίσμα τοῦ 451 Οἰκουμενικῶν Συνόδων. Μέ ἄλλα λόγια ἐκτός ἀπό τίς τρεῖς πρώτες Οἰκουμενικές Συνόδους, πού ἀνήκουν στήν κοινή κληρονομιά τῶν δύο ἐκκλησιαστικῶν οικογενειῶν, οἱ Μή-Χαλκηδόνιοι δέχονται καί τή δογματική διδασκαλία τῶν ἐπομένων τεσσάρων Οἰκουμενικῶν Συνόδων, χωρίς ὥστόσο νά δέχονται τίς τέσσερις αὐτές Συνόδους ὡς Οἰκουμενικές καί ἰσότιμες πρός τίς τρεῖς πρώτες.

Ἄν καί μετά τήν Γ΄ Γενική Συνέλευση ὀλοκληρώθηκε οὐσιαστικά τό ἔργο πού ἐπιτέλεσε ἡ Μικτή Θεολογική Ἐπιτροπή Ὁρθοδόξων καί

⁹ Περισσότερα γιά τό Θεολογικό Διάλογο Ὁρθοδόξων καί Μή-Χαλκηδονίων βλ. Γεωργίου Μαρτζέλου, «Ὁ Θεολογικός Διάλογος τῆς Ὁρθόδοξης Καθολικῆς Ἐκκλησίας μέ τίς Μή-Χαλκηδόνιες Ἐκκλησίες τῆς Ἀνατολῆς. Χρονικό – Ἀξιολόγηση – Προοπτικές», στό *Πρακτικά 14΄ Θεολογικοῦ Συνεδρίου Ἱερᾶς Μητροπόλεως Θεσσαλονίκης μέ θέμα “Ἡ Μήτηρ ἡμῶν Ὁρθόδοξος Ἐκκλησία” (10-13 Νοεμβρίου 1993)*, Θεσσαλονίκη 1994, σ. 293 κ.έ.: τοῦ ἴδιου, *Ὁρθόδοξο δόγμα καί θεολογικός προβληματισμός. Μελετήματα δογματικῆς θεολογίας Β΄*, Θεσσαλονίκη 2000, σ. 247 κ.έ.: Δαμασκηνοῦ Παπανδρέου (Μητροπολίτη Ἐλβετίας), *Λόγος Διαλόγου (Ἡ Ὁρθοδοξία ἐνώπιον τῆς τρίτης χιλιετίας)*, Ἐκδ. Καστανιώτη, Αθήνα 1997, σ. 211 κ.έ.

¹⁰ Βλ. ἐνδεικτικά Α. Μ. Ritter, «Der gewonnene christologische Konsens zwischen orthodoxen Kirchen im Licht der Kirchenvätertradition», στό *Logos. Festschrift für Luise Abramowski*, Berlin - New York 1993, σ. 469 κ.έ.: D. W. Winkler, *Koptische Kirche und Reichskirche. Altes Schisma und neuer Dialog*, Tyrolia-Verlag, Innsbruck - Wien 1997, σ. 222 κ.έ., 332 ἐξ.: D. Wendebourg, «Chalkedon in der ökumenischen Diskussion», στό *Chalkedon. Geschichte und Aktualität. Studien zur Rezeption der christologischen Formel von Chalkedon*, hrsg. von J. van Oort und J. Roldanus, Ἐκδ. Peeters, Leuven 1998, σ. 193 ἐξ., 208 κ.έ.

Μή-Χαλκηδονίων καί ἀπό τήν ἄποψη αὐτή θά μπορούσε νά πεῖ κανείς ὅτι ὁ διάλογος ἔληξε ὡς πρὸς τὸ χριστολογικὸ μέρος τοῦ πού ἦταν καί τὸ οὐσιαστικότερο, ὡστόσο ὑπῆρχαν ἀκόμη ὀρισμένα βασικά ζητήματα κυρίως πρακτικῆς φύσεως πού ἔπρεπε, ὅπωςδήποτε νά ἀντιμετωπιστοῦν, προκειμένου νά ὀδηγηθοῦν οἱ δύο ἐκκλησιαστικὲς οἰκογένειες στήν πλήρη μυστηριακὴ κοινωνία καί ἔνωση. Τέτοια ζητήματα λ.χ. εἶναι τὸ ζήτημα τῆς ἀποδοχῆς τῶν τεσσάρων τελευταίων Οἰκουμενικῶν Συνόδων ὡς ἁγίων καί Οἰκουμενικῶν ἐκ μέρους τῶν Μή-Χαλκηδονίων, τὸ ἂν εἶναι δυνατὴ μέ βάση τήν ὀρθόδοξη θεολογία καί παράδοση ἡ ἄρση τῶν ἀναθεμάτων πού ἐπεβλήθησαν ἐναντίον προσώπων ἢ συνόδων καί ποιὰ εἶναι ἡ ἀρμόδια πρὸς τοῦτο ἐκκλησιαστικὴ αὐθεντία, καθὼς καί τὸ μέχρι ποιοῦ σημείου μπορεῖ νά γίνει χρῆση τῆς ποιμαντικῆς οἰκονομίας σέ θέματα λειτουργικῆς πράξης καί ἐκκλησιαστικῆς διοίκησης, προκειμένου νά πραγματοποιηθεῖ ἡ μυστηριακὴ κοινωνία καί ἔνωση μεταξύ τῶν δύο ἐκκλησιαστικῶν οἰκογενειῶν. Τὴν πρωτοβουλία γιὰ τὴν ἀντιμετώπιση τῶν ζητημάτων αὐτῶν ἀνέλαβε καί πάλι τὸ Οἰκουμενικὸ Πατριαρχεῖο. Τὸ Νοέμβριο τοῦ 1993 συγκάλεσε πρὸς τὸ σκοπὸ αὐτὸ τὴν Ὀλομέλεια τῆς Μικτῆς Θεολογικῆς Ἐπιτροπῆς τοῦ διαλόγου στό Chambésy, ἡ ὁποία ὕστερα ἀπὸ ἐνδελεχὴ προβληματισμὸ συνέταξε ἕνα κοινῶς ἀποδεκτὸ κείμενο πού περιλάμβανε τίς εἰδικὲς προτάσεις πρὸς τίς δύο ἐκκλησιαστικὲς οἰκογένειες γιὰ τὴν ἄρση τῶν ἀναθεμάτων καί τὴν ἀποκατάσταση τῆς πλήρους κοινωνίας μεταξύ τους. Ὡστόσο, καίτοι μέ τὸ κείμενο αὐτὸ διευκρινίζεται σαφῶς ὁ τρόπος καί οἱ ἐκκλησιολογικὲς συνέπειες τῆς ἄρσης τῶν ἀναθεμάτων καί γίνεται εἰδικὸς λόγος γιὰ τὴν ἀντιμετώπιση τῶν ποιμαντικῶν καί λειτουργικῶν ζητημάτων ἐν ὄψει τῆς μυστηριακῆς κοινωνίας καί ἔνωσης, δέν γίνεται κανένας λόγος γιὰ τὴν ἀποδοχὴ ἢ ὄχι τῶν τεσσάρων τελευταίων Οἰκουμενικῶν Συνόδων ὡς προϋποθέσεων γιὰ τὴν πραγματοποίησιν τῆς ἐπιδιωκόμενης μυστηριακῆς κοινωνίας.

Μετά τὴν ἐπίτευξη τῆς παραπάνω δογματικῆς συμφωνίας ἡ τύχη τοῦ διαλόγου περιῆλθε ἀπὸ τὴ Θεολογικὴ Ἐπιτροπὴ ἐξ ὀλοκλήρου πλέον στήν ἀποκλειστικὴ ἀρμοδιότητα καί εὐθύνῃ τῶν τοπικῶν Ἐκκλησιῶν τῶν δύο πλευρῶν καί εἶναι γεγονός ὅτι, πέρα ἀπὸ τὴν ὑπογραφή τῶν συμφωνηθέντων ἀπὸ ὀρισμένους ἀρχηγούς Ἐκκλησιῶν πού εἶχαν λάβει ἤδη μέρος στό διάλογο, τόσο τὰ Πατριαρχεῖα Κων/πόλεως, Ἀλεξανδρείας, Ἀντιοχείας καί Ρουμανίας ἀπὸ τῆς πλευρᾶς τῶν Ὀρθοδόξων ὅσο καί ἡ Κοπτική, ἡ Συροϊακωβητικὴ καί ἡ Συροϊνδικὴ Ἐκκλησία τοῦ Malabar ἀπὸ τῆς πλευρᾶς τῶν Μή-Χαλκηδονίων ἐνέκριναν μέ συνοδικὲς ἀποφά-

σεις τους τήν ἐν λόγῳ δογματική συμφωνία. Ἡ ἔγκριση τῆς συμφωνίας αὐτῆς ἐκ μέρους τῶν Μή-Χαλκηδονίων Ἐκκλησιῶν ἔχει ιδιαίτερη δογματική σημασία, γιατί ἀναγνώρισαν στήν πράξη ὅτι ἡ διδασκαλία ὄλων τῶν Οἰκουμενικῶν Συνόδων καί τῶν Πατέρων τῆς Ἐκκλησίας μας εἶναι ἀπολύτως ὀρθόδοξη.

Πρέπει ὁμως νά ὁμολογήσουμε, ὅτι καίτοι ὁ παραπάνω Θεολογικός Διάλογος σημείωσε πράγματι ἐκπληκτική ἐπιτυχία ὡς πρός τό χριστολογικό μέρος του, ἀντιμετωπίζει ἀκόμη ἀρκετά ἐμπόδια γιά τήν ἐπιτευξη τῆς πλήρους μυστηριακῆς κοινωνίας μεταξύ τῶν δύο ἐκκλησιαστικῶν οἰκογενειῶν. Τό σημαντικότερο εἶναι τό ζήτημα τῆς ἀποδοχῆς ἐκ μέρους τῶν Μή-Χαλκηδονίων τῶν τελευταίων τεσσάρων Οἰκουμενικῶν Συνόδων καί ιδιαίτερα τῆς Συνόδου τῆς Χαλκηδόνας (451), ἡ ὁποία ἀποτέλεσε τήν πέτρα τοῦ σκανδάλου καί τήν αἰτία τοῦ ἐκκλησιαστικοῦ σχίσματος, λόγω κυρίως τῶν δογματικῶν της διατυπώσεων, καθώς καί τῆς καταδίκης τοῦ Διοσκόρου Ἀλεξανδρείας πού ἀποτελεῖ γιά τούς Μη-Χαλκηδονίους μεγάλο Πατέρα τῆς Ἐκκλησίας τους.

Ὅσον ἀφορᾷ τίς δογματικές διατυπώσεις τῆς Χαλκηδόνας, πρέπει νά τονίσουμε ὅτι ἡ σύγχρονη ἐπιστημονική ἔρευνα ἀπέδειξε σαφέστατα ὅτι ὁ θεολογικός χαρακτήρας τῶν δογματικῶν διατυπώσεων τῆς συνόδου ὄχι μόνο δέν εἶναι νεστοριανικός, ἀλλά εἶναι πέρα γιά πέρα κυρίλλειος¹¹. Κατά συνέπεια θά πρέπει νά γίνει κατανοητό ἀπό τήν πλευρά τῶν Μή-Χαλκηδονίων ὅτι δέν δικαιολογεῖται μέ βάση τή σύγχρονη θεολογική ἔρευνα ἡ συνεχιζόμενη ἐπιφύλαξή τους νά δεχθοῦν τή σύνοδο τῆς Χαλκηδόνας, ἐφόσον μάλιστα, ὅπως ὑποστηρίζουν, ἀκολουθοῦν πιστά τή Χριστολογία τοῦ ἁγ. Κυρίλλου.

Ὡς πρός τό ζήτημα ἐπίσης τῆς καταδίκης τοῦ Διοσκόρου κατά τήν Δ΄ Οἰκουμενική Σύνοδο εἶναι ἐπίσης ξεκάθαρο, ὅπως προκύπτει ἀπό τά Πρακτικά τῆς Συνόδου, ὅτι ὁ Διόσκορος δέν καταδικάστηκε γιά δογματικούς ἀλλά γιά κανονικούς λόγους, οἱ ὁποῖοι ὡστόσο εἶναι πραγματικοί

---

¹¹ Βλ. Th. Šagi-Bunić, «'Duo perfecta' et 'duae naturae' in definitione dogmatica chalcedonensi», στό *Laurentianum* 5 (1964), σ. 203 κ.έ.: τοῦ ἴδιου, «*Deus perfectus et homo perfectus*» a Concilio Ephesino (a. 431) ad Chalcedonense (a. 451), Romae - Friburgi Brisg. - Barcinone 1965, σ. 205 κ.έ.: A. de Halleux, «La définition christologique à Chalcedoine», στό *Revue Théologique de Louvain* 7 (1976), σ. 3 κ.έ., 155 κ.έ.: Γ. Δ. Μαρτζέλου, *Γένεση καί πηγές τοῦ Ὄρου τῆς Χαλκηδόνας. Συμβολή στήν ἱστοριοκοδογματική διερεύνηση τοῦ Ὄρου τῆς Δ΄ Οἰκουμενικῆς Συνόδου*, Θεσσαλονίκη 1986, σ. 141 κ.έ., 197 κ.έ. Βλ. καί A. M. Ritter, «Patristische Anmerkungen zur Frage "Lehrverurteilungen-kirchentrennend?" am Beispiel des Konzils von Chalkedon», στό *Oecumenica et Patristica. Festschrift für Wilhelm Schneemelcher zum 75. Geburtstag*, hrsg. von D. Papandreou - W. A. Bienert - K. Schäferdiek, Chambésy-Genf 1989, σ. 269 κ.έ.

καί ἀδιαμφισβήτητοι¹². Κατά συνέπεια τό θέμα τῆς ἀποκαταστάσεώς του, στό ὅποιο ἐπιμένει ἡ πλευρά τῶν Μή-Χαλκηδονίων, δέν μπορεῖ νά διευθετηθεῖ παρά μόνο μέσα στά πλαίσια τῆς ποιμαντικῆς οἰκονομίας τῆς Ἐκκλησίας, καί ὡς ἐκ τούτου ἡ εὐθύνη γιά τό θέμα αὐτό περιέρχεται ἀποκλειστικά στήν ἀρμοδιότητα τῆς ἴδιας τῆς Ἐκκλησίας. Ἐκεῖνο μόνο πού θά πρέπει νά ἐπισημάνουμε ἀπό θεολογικῆς πλευρᾶς εἶναι ὅτι οἱ ἐπιβαλλόμενες ἐκκλησιαστικές ποινές ἔχουν πρωτίστως καί κυρίως ποιμαντικό χαρακτήρα, μέ στόχο εἴτε τό σωφρονισμό τῶν πιστῶν εἴτε τή διαφύλαξή τους ἀπό τόν κίνδυνο τῶν αἱρέσεων, καί ὡς ἐκ τούτου γιά τίς ποινές αὐτές ἰσχύει μέσα στήν ἱστορία καί τήν πρακτική τῆς Ἐκκλησίας ἡ ἀρχή τῆς οἰκονομίας. Μέ βάση λοιπόν τά δεδομένα αὐτά ἡ ἀποδοχή τῆς Συνόδου τῆς Χαλκηδόνας καί κατεπέκταση καί τῶν ἐπομένων τριῶν Οἰκουμενικῶν Συνόδων ἐκ μέρους τῶν Μή-Χαλκηδονίων δέν θά πρέπει νά ἀποτελεῖ πρόβλημα.

Ἀπό τήν ἄποψη αὐτή οἱ προοπτικές τοῦ θεολογικοῦ αὐτοῦ διαλόγου γιά τήν πραγμάτωση τῆς μυστηριακῆς ἐνότητας τῶν διαλεγόμενων Ἐκκλησιῶν μετά τήν ἐπίτευξη τῆς δογματικῆς συμφωνίας εἶναι σαφῶς θετικές, ἀρκεῖ βέβαια νά μή γίνεται διάλογος γιά τό διάλογο οὔτε ἀσφαλῶς νά ἐπιδιωχθεῖ μιά βεβιασμένη καί εὐθραυστη ἔνωση, ἡ ὁποία θά ὀδηγήσει σέ ἐσωτερικές διασπάσεις καί θά δημιουργήσει περισσότερα προβλήματα ἀπ' αὐτά πού ἐπιδιώκει νά λύσει. Πρός τό σκοπό αὐτό χρειάζονται καί ἀπό τίς δύο πλευρές συνετά καί μεθοδικά βήματα μέ βάση τά φωτεινά παραδείγματα τῶν μεγάλων Πατέρων τῆς Ἐκκλησίας, οἱ ὅποιοι παρέβλεπαν τά δευτερεύοντα καί ἐπουσιώδη, ἐφόσον διαπίστωναν ὅτι εἶναι δεδομένη ἡ ἐνότητα τῆς πίστεως.

γ. Ὁ θεολογικός διάλογος μέ τή Ρωμαιοκαθολική Ἐκκλησία

Ὁ Θεολογικός Διάλογος τῆς Ὁρθόδοξου μέ τή Ρωμαιοκαθολική Ἐκκλησία, ὑπῆρξε οὐσιαστικά καρπός τῆς πρωτοβουλίας τοῦ μακαριστοῦ Πατριάρχου Ἀθηναγόρα πού σφραγίστηκε μέ πανορθόδοξη ἀπόφαση κατά τή Β' Πανορθόδοξη Διάσκεψη τῆς Ρόδου (1963), σύμφωνα μέ τήν ὁποία ἡ Ὁρθόδοξη κατ' ἀνατολάς Ἐκκλησία προτείνει

---

¹² Βλ. Γ. Δ. Μαρτζέλου, «Ἡ ἐπιστημονικότητα μιᾶς “ἐπιστημονικῆς κριτικῆς” στή διδακτορική διατριβή τοῦ Ἡλ. Κεσμίρη, “Ἡ Χριστολογία καί ἡ ἐκκλησιαστική πολιτική τοῦ Διοσκόρου Ἀλεξανδρείας”, Θεσσαλονίκη 2000», στό *Γρηγόριος ὁ Παλαμᾶς* 86 (798), Παντελεήμονι τῷ Β', τῷ Παναγιωτάτῳ Μητροπολίτῃ Θεσσαλονίκης, Τεύχος ἀφιερωτήριον ἐπί τῇ εἰς Κύριον ἐκδημία αὐτοῦ, Θεσσαλονίκη 2003, σ. 598 κ.έ.

«τῆ σεβασμῖα Ρωμαιοκαθολικῆ Ἐκκλησίᾳ τὴν ἔναρξιν διαλόγου μεταξύ τῶν δύο Ἐκκλησιῶν ἐπὶ ἴσοις ὅροις»¹³. Πρὸς τὸ σκοπὸ αὐτὸ ἡ Γ΄ Πανορθόδοξη Διάσκεψη τῆς Ρόδου (1964) συνέστησε στίς κατὰ τόπους Ὀρθόδοξες Ἐκκλησίες νὰ καλλιεργοῦν «ἀδελφικὰς σχέσεις» μὲ τὴ Ρωμαιοκαθολικὴ Ἐκκλησίᾳ¹⁴, ἐγκαινιάζοντας στὴν πράξιν τὸ λεγόμενον «διάλογο τῆς ἀγάπης», ὥστε νὰ προετοιμαστῆι τὸ κατάλληλον κλίμα ἀμοιβαίας ἐμπιστοσύνης καὶ ἀλληλοκατανόησης μεταξύ τῶν δύο Ἐκκλησιῶν γιὰ τὴν ἔναρξιν τοῦ «διαλόγου τῆς ἀλήθειας» πού συνιστᾷ τὸν καθαρὸ θεολογικὸ διάλογο. Ἔτσι ὕστερα περίπου ἀπὸ μίᾳ δεκαπενταετίᾳ «διαλόγου ἀγάπης» μεταξύ τῶν δύο Ἐκκλησιῶν, ὁ «διάλογος τῆς ἀλήθειας» ἄρχισε ἐπίσημα τέλη Μαΐου μὲ ἀρχὴς Ἰουνίου τοῦ 1980 στὴν Πάτμο καὶ τὴ Ρόδο καὶ συνεχίζεται μὲ ὀρισμένες δυσκολίες καὶ διακυμάνσεις μέχρι τίς μέρες μας¹⁵.

Μέχρι σήμερον ἡ Μεικτὴ ἐπὶ τοῦ διαλόγου Θεολογικὴ Ἐπιτροπὴ ἔχει συνέλθει 12 φορές (ἐκτός ἀπὸ τὴν Πάτμο καὶ τὴ Ρόδο [1980], στὸ Μόναχο [1982], στὰ Χανιά [1984], στὸ Μπάρι τῆς Ἰταλίας [1986, 1987], στὸ Νέο Βάλαμο τῆς Φινλανδίας [1988], στὸ Freising τοῦ Μονάχου [1990], στὸ Balamand τοῦ Λιβάνου [1993], στὴ Βαλτιμόρη τῶν ΗΠΑ [2000], στὸ Βελιγράδι [2006], στὴ Ραβέννα [2007], στὴν Κύπρο [2009] καὶ στὴ Βιέννη [2010]) καὶ ἔχει παραγάγει καὶ ἐεγκρίνει 6 θεολογικά κείμενα, ἀπὸ τὰ ὁποῖα τὰ σημαντικότερα εἶναι τοῦ Μονάχου, τοῦ Μπάρι, τοῦ Νέου Βάλαμο καὶ τῆς Ραβέννας¹⁶. Ἡ θεματολογία τῶν κειμένων αὐτῶν σχετίζεται μὲ τὴ μεθοδολογία πού υἰοθετήθηκε, σύμφωνα μὲ τὴν ὁποία ὁ διάλογος θὰ ἔπρεπε νὰ ἀρχίσει μὲ θέματα πού ἐνώνουν τίς δύο Ἐκκλησίες μὲ βάση τὴν κοινὴ θεολογικὴ παράδοση τῆς ἐνιαίας καὶ ἀδιαίρετης Ἐκκλησίας, ὥστε νὰ δημιουργηθῆι ἡ ἀσφαλὴς βάση, γιὰ νὰ ἀντιμετωπισθοῦν ἀποτελεσματικὰ στὴ συνέχεια καὶ τὰ θέματα πού τίς

¹³ Βλ. «Ἡ ἐν Ρόδῳ Πανορθόδοξος Σύσκεψις», στὸ *Ἐκκλησία* 40 (1963), σ. 517. Βλ. καὶ D. Salachas, *Il dialogo teologico ufficiale tra la chiesa cattolico-romana e la chiesa ortodossa. Iter e documentazione*, Quaderni di O Odigos, Centro ecumenico "s. Nicola" padri domenicani, Bari 1994, σ. 17· Th. Nikolaou, «Gesamtwürdigung der Methode und der Ergebnisse der bilateralen Dialoge», στὸ *Les dialogues œcuméniques hier et aujourd'hui (Les études théologiques de Chambésy 5)*, Chambésy 1985, σ. 213 ἐξ· Α. Παπαδόπουλου, *Θεολογικὸς διάλογος Ὀρθοδόξων καὶ Ρωμαιοκαθολικῶν (Ἱστορία - Κείμενα - Προβλήματα)*, Ἐκδ. Ἀδελφῶν Κυριακίδου Α. Ε., Θεσσαλονίκη - Αθήνα 1996, σ. 20 ἐξ· Α. Kallis, «Von der Polemik zum "Dialog der Liebe"», στὸ *Der Christliche Osten* 60 (2005), σ. 325.

¹⁴ Βλ. Ἰω. Καρμίρη, «Ἡ Γ΄ Πανορθόδοξος Διάσκεψις τῆς Ρόδου», στὸ *Ἐκκλησία* 41 (1964), σ. 635. Βλ. καὶ D. Salachas, ὅπ. παρ., σ. 17 ἐξ· Th. Nikolaou, ὅπ. παρ., σ. 214· Α. Παπαδόπουλου, ὅπ. παρ., σ. 21· Α. Kallis, ὅπ. παρ., σ. 327.

¹⁵ Βλ. Γ. Δ. Μαρτζέλου, *Ὀρθοδοξία καὶ σύγχρονοι διάλογοι*, Ἐκδ. Π. Πουρναρᾶ, Θεσσαλονίκη 2008, σ. 196.

¹⁶ Γιὰ τὰ κείμενα αὐτὰ βλ. ὅπ. παρ., σ. 196 κ.έ., 238 κ.έ.

διαιροῦν¹⁷. Ἔτσι τό κείμενο τοῦ Μονάχου εἶχε ὡς θέμα: «Τό μυστήριον τῆς Ἐκκλησίας καί τῆς Εὐχαριστίας ὑπό τό φῶς τοῦ μυστηρίου τῆς Ἁγίας Τριάδος», τό κείμενο τοῦ Μπάρι: «Πίστις, μυστήρια καί ἐνότητα τῆς Ἐκκλησίας», τό κείμενο τοῦ Νέου Βάλαμο: «Τό μυστήριον τῆς Ἱερωσύνης στή μυστηριακή δομή τῆς Ἐκκλησίας καί ἰδιαίτερα ἡ σπουδαιότητα τῆς ἀποστολικῆς διαδοχῆς γιά τόν ἀγιασμό καί τήν ἐνότητα τοῦ λαοῦ τοῦ Θεοῦ» καί τό κείμενο τῆς Ραβέννας: «Ἐκκλησιολογικές καί κανονικές συνέπειες τῆς μυστηριακῆς φύσης τῆς Ἐκκλησίας: Ἐκκλησιαστική κοινωνία, συνοδικότητα καί αὐθεντία»¹⁸.

Ἀξιολογώντας τά μέχρι τώρα ἀποτελέσματα τοῦ θεολογικοῦ διαλόγου μέ βάση τά παραπάνω κείμενα ἐξ ἐπόψεως ὀρθοδόξου, θά ἤθελα νά ἐπισημάνω ὅτι στά κείμενα αὐτά ὑπάρχουν σημεῖα, τά ὅποια εἶναι πλησιέστερα πρὸς τήν ὀρθόδοξη παρά πρὸς τήν παραδοσιακή ρωμαιοκαθολική θεολογία. Καί αὐτό δέν εἶναι σχῆμα λόγου.

Συγκεκριμένα, ὅσον ἀφορᾷ τό κείμενο τοῦ Μονάχου, α) θεωροῦμε πολύ σημαντικό ὅτι στό σημεῖο πού ἀναφέρεται στήν ἐκπόρευση τοῦ Ἁγ. Πνεύματος, ἀποφεύγεται μία διατύπωση πού θά ὑπονοοῦσε τή διδασκαλία τοῦ Filioque καί υἰοθετεῖται διατύπωση πού εἶναι πλήρως ἀποδεκτή καί ἀπό τίς δύο θεολογικές παραδόσεις. Τό Ἁγ. Πνεῦμα περιγράφεται μέσα στό κείμενο ὡς τό «ἐκ τοῦ Πατρός ἐκπορευόμενον καί ἐν Υἱῷ ἀναπαυόμενον», πράγμα πού ἀποτελεῖ τή μόνη ἀποδεκτή στήν ἀνατολική παράδοση διδασκαλία γιά τήν «ἐκπόρευση» τοῦ Ἁγ. Πνεύματος¹⁹.

β) Ἐπίσης στό κείμενο γίνεται λόγος γιά «μεταβολή» τῶν τιμῶν δώρων σέ σῶμα καί αἷμα Χριστοῦ καί μάλιστα κατόπιν «ἐπικλήσεως»²⁰, πράγμα πού ἀνταποκρίνεται πολύ περισσότερο στήν ὀρθόδοξη λειτουργική καί δογματική παράδοση²¹ καί ὄχι τόσο στή ρωμαιοκαθολική, ὅπου ὑ-

¹⁷ Βλ. «Ἡ ἐναρξίς τοῦ ἐπισήμου θεολογικοῦ διαλόγου μεταξύ τῶν Ἐκκλησιῶν Ὀρθοδόξου καί Ρωμαιοκαθολικῆς εἰς Πάτμον καί Ρόδον (29 Μαΐου - 4 Ἰουνίου 1980)», στό Ἐπίσκεψις 233 (1980), σ. 4 ἐξ.· D. Salachas, ὅπ. παρ., σ. 51 κ.έ.· Α. Παπαδόπουλου, ὅπ. παρ., σ. 43 ἐξ.· Γρ. Μ. Λιάντα, *Διορθόδοξος Διακονία τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου καί τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος καί ἡ συμβολή τῶν δύο Ἐκκλησιῶν στούς διμερεῖς θεολογικούς διαλόγους μέ τή Ρωμαιοκαθολική Ἐκκλησία καί τήν Ἐκκλησία τῶν Παλαιοκαθολικῶν* (Διδακτορική Διατριβή), Ἐκδ. Κορηλία Σφακιανᾶκη, Θεσσαλονίκη 2005, σ. 147 κ.έ.

¹⁸ Βλ. Γ. Δ. Μαρτζέλου, ὅπ. παρ., σ. 200 κ.έ., 242 κ.έ.

¹⁹ Βλ. ὅπ. παρ., σ. 203 ἐξ.

²⁰ Βλ. Α. Παπαδόπουλου, ὅπ. παρ., σ. 49 ἐξ.· D. Salachas, ὅπ. παρ., σ. 159.

²¹ Βλ. ἐνδεικτικά τήν εὐχή τῆς Ἐπικλήσεως στή Λειτουργία τοῦ ἁγ. Ἰωάννου τοῦ Χρυσοστόμου (κατά τό Βαρβερινό κώδικα), στό F. E. Brightman, *Liturgies Eastern and Western*, Vol. I. (Eastern Liturgies), Oxford 1896, σ. 330: «...καί ποιήσον τόν μέν ἄρτον τοῦτον τίμιον σῶμα τοῦ Χριστοῦ σου, μεταβαλὼν τῷ πνεύματί σου τῷ ἁγίῳ. Ἀμήν. τό δέ ἐν τῷ ποτηρίῳ τούτῳ τίμιον αἷμα τοῦ Χριστοῦ σου, μεταβαλὼν τῷ πνεύματί σου τῷ ἁγίῳ. Ἀμήν», καθὼς καί τά ἀναφερόμενα ἀπό τόν ἁγ. Ἰωάννην τό Δαμασκηνό, ὁ ὁποῖος συνομίζει ἐν προκειμένῳ ὀλόκληρη τήν ἀνατολική ὀρθόδοξη παράδοση: Ἰωάννου Δαμασκηνοῦ,

πό την επίδραση τῆς σχολαστικῆς θεολογίας καί μέ βάση, ὡς γνωστόν, τήν ἀριστοτελική μεταφυσική γίνεται λόγος γιά «μετουσίωση» (transsubstantiatio), καί μάλιστα κατά τήν ἐκφώνηση τῶν ἰδρυτικῶν λόγων τοῦ μυστηρίου²².

γ) Ἐκεῖνο ὅμως πού προξενεῖ πραγματικά μεγάλη ἐντύπωση στό κείμενο τοῦ Μονάχου, διαγράφοντας μάλιστα πολύ θετικές προοπτικές γιά τήν ἐπιτυχή προώθηση τοῦ Θεολογικοῦ Διαλόγου, εἶναι ἡ ἐκκλησιολογική πρόοδος πού παρατηρεῖται γιά πρώτη φορά ἀπό ρωμαιοκαθολικῆς πλευρᾶς σέ ἐπίσημο θεολογικό κείμενο, πράγμα πού κάνει τή ρωμαιοκαθολική θεολογία νά ταυτίζεται στό σημεῖο αὐτό μέ τήν ὀρθόδοξη. Ἡ εὐχαριστιακή ἐκκλησιολογία, πού ἀποτελεῖ, ὅπως ἀπέδειξε ἡ σύγχρονη ἔρευνα, βασικό χαρακτηριστικό στοιχεῖο τῆς ἐνιαίας καί ἀδιαίρετης Ἐκκλησίας, καί εἰδικότερα τῆς ὀρθοδόξου παραδόσεως²³, συνιστᾷ τή βάση γιά τήν ἀντιμετώπιση ὅλων τῶν ἐπί μέρους ἐκκλησιολογικῶν προβλημάτων μέσα στό ἐν λόγω κείμενο. Κατ' ἀρχήν πρέπει νά ὑπογραμμίσουμε ὅτι ἀποτελεῖ σημαντική πρόοδο τῆς ρωμαιοκαθολικῆς θεολογίας ἡ διάχυτη στό κείμενο ἔννοια τῆς Ἐκκλησίας ὡς τοπικῆς εὐχαριστιακῆς σύναξης. Ἐξάλλου ἡ ἔξαρση τῆς σημασίας τῆς τοπικῆς εὐχαριστιακῆς σύναξης γιά τή συγκρότηση καί φανέρωση τῆς ἐνότητας καί τῆς καθολικότητας τῆς Ἐκκλησίας, θέση πού συνιστᾷ τόν ἀκρογωνιαῖο λίθο τῆς ὀρθοδόξου ἐκκλησιολογίας, ἀποτελεῖ πρωτόγνωρο στοιχεῖο γιά τή ρωμαιοκαθολική θεολογία, πράγμα πού σημαίνει ὅτι καί γι' αὐτήν τό ὅλο θέμα τῆς Ἐκκλησίας τίθεται πλέον ἐπί χαρακτηριστικῆς καί μυστηριακῆς καί ὄχι ἐπί προσωπικῆς-θεσμικῆς ἢ καθιερωματικῆς βάσεως²⁴.

Γενικά θά μπορούσαμε νά ποῦμε ὅτι ἡ θεολογία τοῦ κειμένου τοῦ Μονάχου ἄνοιξε μιά πολύ αἰσιόδοξη προοπτική στό Θεολογικό Διάλογο,

---

²² Ἐκδοσις ἀκριβῆς τῆς ὀρθοδόξου πίστεως 86, PG 94, 1141 A - 1145 A. Βλ. καί Π. Ροδοπούλου, *Ὁ καθολιασμός τῶν δώρων τῆς Θείας Εὐχαριστίας κατά τὰ λειτουργικά κείμενα καί τὰς μαρτυρίας τῶν ἐκκλησιαστικῶν συγγραφέων Ἀνατολῆς καί Δύσεως*, Θεσσαλονίκη 1968, σ. 17 ἐξ., 33 κ.έ.

²³ Βλ. G. L. Müller, *Katholische Dogmatik. Für Studium und Praxis der Theologie*, Verlag Herder, Freiburg im Br. - Basel - Wien 1995, σ. 695 κ.έ. Βλ. ἐπίσης Ν. Α. Ματσούκα, *Δογματική καί Συμβολική Θεολογία Β'*, Ἐκθεση τῆς ὀρθοδόξης πίστεως, Ἐκδ. Π. Πουρναρᾶ, Θεσσαλονίκη 1985, σ. 486 ἐξ.· Γ. Δ. Μαρτζέλου, ὅπ. παρ., σ. 204 ἐξ.

²⁴ Βλ. ἐνδεικτικά Ἰω. Δ. Ζηζιούλα, *Ἡ ἐνότης τῆς Ἐκκλησίας ἐν τῇ Θεῷ Εὐχαριστίᾳ καί τῷ ἐπισκόπῳ κατά τοὺς τρεῖς πρώτους αἰῶνας*, Ἐν Αθήναις 1990· Μητροπολίτου Περγάμου Ἰωάννου, *Εὐχαριστίας Ἐξemplάριον, ἦτοι Κείμενα Ἐκκλησιολογικά καί Εὐχαριστιακά*, Ἐκδ. Εὐεργέτις, Μέγαρο 2006· J. D. Zizioulas, *Being as Communion. Studies in Personhood and the Church*, Contemporary Greek Theologians Series, No 4, New York 1985· J. - M. R. Tillard, *Chair de l'Église, chair du Christ. Aux sources de l'ecclésiologie de communion*, Collection «Cogitatio Fidei», No 168, Les Éditions du Cerf 1992· τοῦ ἴδιου, *L'Église locale. Ecclésiologie de communion et catholicité*, Collection «Cogitatio Fidei», No 191, Les Éditions du Cerf 1995.

²⁴ Βλ. Γ. Δ. Μαρτζέλου, ὅπ. παρ., σ. 205 ἐξ.

δημιουργώντας την πεποίθηση ότι η θεολογική κληρονομιά της αρχαίας και αδιαίρετης Ἐκκλησίας μπορεί να συμβάλει αποφασιστικά στην υπέρβαση ακόμη και τῶν σημείων ἐκείνων, στά ὅποια φαίνεται νά ὑπάρχει διαφωνία μεταξύ τῶν δύο Ἐκκλησιῶν.

Ὅσον ἀφορᾷ το κείμενο τοῦ Μπάρι εἶναι σημαντικό ἀπό ὀρθόδοξη ἄποψη τό γεγονός ὅτι ἤδη ἀπό τήν ἀρχή τοῦ κειμένου τονίζεται ὅτι ἡ ἐνότητα στήν πίστη ἀποτελεῖ προϋπόθεση γιά τήν ἐνότητα στά μυστήρια καί ἰδιαίτερα στή Θεία Εὐχαριστία (§ 2)²⁵. Ἐκτός ὅμως ἀπό τό σημεῖο αὐτό ὑπάρχουν καί ἄλλα πολύ σημαντικά θεολογικά σημεία πού δείχνουν μιά συνειδητή ἀπομάκρυνση τῆς ρωμαιοκαθολικῆς θεολογίας ἀπό παραδοσιακές θεολογικές ἀντιλήψεις τοῦ σχολαστικοῦ παρελθόντος. Δεν μπορεί λ.χ. νά μην παρατηρήσει κανεῖς ὅτι στό κείμενο τό «ἀλάθητο» ἀποδίδεται στήν Οἰκουμενική Σύνοδο καί ὄχι σέ ἕνα πρόσωπο, ὅπως λ.χ. ὁ Πάπας²⁶.

Ὅσον ἀφορᾷ ἐπίσης τό κείμενο τοῦ Νέου Βάλαμο θά πρέπει νά ἐπισημάνουμε ὅτι στό κείμενο αὐτό ἡ σχέση Υἱοῦ καί Ἁγ. Πνεύματος περιγράφεται γιά ἄλλη μιά φορά μέ βάση τήν ὀρθόδοξη Τριαδολογία πού εἶναι κοινή κληρονομιά τῆς αδιαίρετης Ἐκκλησίας. Συγκεκριμένα τό Ἁγ. Πνεῦμα χαρακτηρίζεται καί πάλι ὡς «τό αἰώνως ἐκ τοῦ Πατρός ἐκπορευόμενον καί ἐν Υἱῷ ἀναπαυόμενον ...» (§ 6). Ἐπίσης ἡ ὑπογράμμιση ὅτι «Ὁ ρόλος τοῦ ἐπισκόπου εὐρίσκει τήν πληρότητά του εἰς τήν προεδρίαν τῆς εὐχαριστιακῆς συνάξεως» (§ 41) ἢ ὅτι «Διά τῆς χειροτονίας του κάθε ἐπίσκοπος καθίσταται Διάδοχος τῶν Ἀποστόλων, οἰαδήποτε καί ἂν εἶναι ἡ Ἐκκλησία, τῆς ὁποίας προκάθηται, ἢ τά πρεσβεῖα τῆς Ἐκκλησίας αὐτῆς μεταξύ τῶν ἄλλων τοπικῶν Ἐκκλησιῶν» (§ 49), καθώς καί ἡ ἀναγνώριση τόσο τῆς πενταρχίας ὅσο καί τοῦ 34^{ου} Κανόνα τῶν Ἁγ. Ἀποστόλων ὡς ἀρχαίων καί κανονικῶν θεσμῶν ὀργάνωσης τῆς συνοδικῆς ζωῆς καί λειτουργίας τῆς Ἐκκλησίας (§ 52-53) ἀνοίγουν νέες προοπτικές γιά τή θεολογική ἀντιμετώπιση ὀρισμένων προβλημάτων πού σχετίζονται μέ τήν παραδοσιακή ρωμαιοκαθολική ἐκκλησιολογία. Ἀπό τήν ἄποψη αὐτή συνιστᾷ πράγματι –τουλάχιστον σέ θεωρητικό ἐπίπεδο– σημαντική πρόοδο ἀπό ρωμαιοκαθολικῆς πλευρᾶς ἡ δήλωση πού γίνεται στήν καταληκτική παράγραφο τοῦ κειμένου ὅτι ἡ ἐξέταση τοῦ θέματος τοῦ πρωτείου ἐντός τῆς καθόλου Ἐκκλησίας καί ἐιδικότερα τοῦ πρωτείου τοῦ ἐπισκόπου Ρώμης –

²⁵ Βλ. D. Salachas, ὄπ. παρ., σ. 167 κ.έ.· Α. Παπαδόπουλου, ὄπ. παρ., σ. 86 κ.έ.

²⁶ Βλ. καί G. Galitis, «Der Dialog zwischen der Orthodoxen und der Römisch-katholischen Kirche unter Berücksichtigung der gemeinsamen Erklärungen», στό *Orthodoxes Forum* 3 (1989), σ. 174.

θέμα πού συνιστᾷ βασική διαφορά μεταξύ τῶν δύο Ἐκκλησιῶν – θά συζητηθεῖ προσεχῶς, στά πλαίσια τῆς προοπτικῆς τῆς κοινωνίας μεταξύ τῶν τοπικῶν Ἐκκλησιῶν, ὅπως αὐτή περιγράφεται στό ἐν λόγω κείμενο (§ 55)²⁷.

Τέλος, ὅσον ἀφορᾷ τό κείμενο τῆς Ραβέννας²⁸ πρέπει νά τονίσουμε τά ἐξῆς: α) Κατ' ἀρχήν εἶναι πολύ σημαντικό ἀπό ὀρθόδοξη ἄποψη ὅτι τό θέμα τῆς συνοδικότητος καί τῆς αὐθεντίας ὡς ἐκκλησιολογικῶν καί κανονικῶν συνεπειῶν τῆς μυστηριακῆς φύσης τῆς Ἐκκλησίας σέ τοπικό, ἐπαρχιακό καί παγκόσμιο ἐπίπεδο ἐξετάζεται ἐπί τῆ βάσει τῆς ὀρθοδόξου Τριαδολογίας καί τῆς εὐχαριστιακῆς Ἐκκλησιολογίας τῆς ἀρχαίας καί ἀδιαίρετης Ἐκκλησίας. Κατ' αὐτόν τόν τρόπο ἐπιτυγχάνεται μιά σταθερή θεολογική θεμελίωση ὅχι μόνο τῆς σχέσης μεταξύ πρωτείου καί συνοδικότητος σέ κάθε ἓνα ἀπό τά τρία ἐπίπεδα, ἀλλά καί τῆς σχέσης, καθὼς καί τῶν ὀρίων μεταξύ αὐθεντίας τῆς τοπικῆς καί αὐθεντίας τῆς καθολικῆς Ἐκκλησίας.

Μέ τήν ἔννοια αὐτή ὁ θεσμός τοῦ «πρώτου» σύμφωνα μέ τήν ἐκκλησιαστική τάξη δέν ὑποδηλώνει κάποια μείωση ἢ κατωτερότητα τῶν λοιπῶν ἐπισκόπων ὡς πρός τήν φύση τοῦ ἐπισκοπικοῦ ἀξιώματος σέ κάθε ἓνα ἀπό τά παραπάνω τρία ἐπίπεδα, ὅπως ἀκριβῶς συμβαίνει καί μέ τήν τάξη τῶν προσώπων τῆς Ἁγ. Τριάδος· ἡ «ἀρίθμηση» τοῦ Πατρός ὡς πρώτου προσώπου τῆς Ἁγ. Τριάδος δέν σημαίνει τή μείωση ἢ τήν κατωτερότητα ὡς πρός τή φύση τοῦ Υἱοῦ καί τοῦ Ἁγ. Πνεύματος²⁹.

Ἐξάλλου ἡ αὐθεντία τῆς τοπικῆς Ἐκκλησίας πού ἐκφράζεται μέ τό κήρυγμα καί τή διδασκαλία τοῦ Εὐαγγελίου, τήν τέλεση τῶν μυστηρίων καί τήν ποιμαντική καθοδήγηση τῶν πιστῶν δέν διαφέρει ὡς πρός τή φύση της ἀπό τήν αὐθεντία τῆς καθολικῆς Ἐκκλησίας. Κι' αὐτό γιατί, ὅπως τονίσθηκε ἤδη ἐν ἐκτάσει στό κείμενο τοῦ Μονάχου ἐπί τῆ βάσει τῆς εὐχαριστιακῆς Ἐκκλησιολογίας τῆς ἀρχαίας καί ἀδιαίρετης Ἐκκλησίας καί ἐπαναλαμβάνεται συνοπτικά καί συχνά στό παρόν κείμενο, ἡ καθολική Ἐκκλησία φανερώνεται διά τῆς Θείας Εὐχαριστίας στή σύναξη τῆς τοπικῆς Ἐκκλησίας καί κατά συνέπεια τοπική καί καθολική Ἐκκλησία ταυτίζονται στή Θεία Εὐχαριστία, ἡ ὁποία ἀποτελεῖ ἄλλωστε σύμφωνα καί μέ τό ἐν λόγω κείμενο μιά ἀπό τίς κυριότερες ἐκφράσεις τῆς ἐκκλησιαστικῆς

²⁷ Βλ. Γ. Δ. Μαρτζέλου, ὅπ. παρ., σ. 216 ἐξ.

²⁸ Βλ. τό *Κείμενο τῆς Ραβέννας* στό Γ. Δ. Μαρτζέλου, ὅπ. παρ., σ. 269 κ.έ.

²⁹ Βλ. *Κείμενο τῆς Ραβέννας*, § 5.

αὐθεντίας³⁰. Ὡστόσο ἡ αὐθεντία στό παγκόσμιο ἐπίπεδο, ὅπου ὑπάρχει μυστηριακή κοινωνία ὄλων τῶν τοπικῶν Ἐκκλησιῶν μεταξύ τους, δέν ἀσκειῖται ἀπό μία τοπική Ἐκκλησία, ὁποιαδήποτε κι' ἄν εἶναι αὐτή, ἀλλά ἀπό τίς Οἰκουμενικές Συνόδους, πού φανερόνουν τήν κοινωνία τοῦ συνόλου τῶν τοπικῶν Ἐκκλησιῶν. Γι' αὐτό δέν μπορεῖ μία τοπική Ἐκκλησία, εὐρισκόμενη σέ κοινωνία μέ τίς ὑπόλοιπες τοπικές Ἐκκλησίες σέ παγκόσμιο ἐπίπεδο, νά ἀπορρίψει ἢ νά τροποποιήσει κατά τήν ἄσκηση τῆς αὐθεντίας της ἀποφάσεις Οἰκουμενικῶν Συνόδων, πού ἀναφέρονται εἴτε σέ ζητήματα πίστεως εἴτε σέ ζητήματα ἐκκλησιαστικῆς τάξεως καί πειθαρχίας. Οἱ ἀποφάσεις τῶν Οἰκουμενικῶν Συνόδων εἶναι δεσμευτικές καί κανονιστικές γιά ὅλες τίς τοπικές Ἐκκλησίες³¹.

β) Ἐπίσης ἔχουμε τή γνώμη ὅτι ἡ περιεχόμενη στό κείμενο ἐκκλησιολογική θέση, σύμφωνα μέ τήν ὁποία «Ἡ Ἐκκλησία τοῦ Θεοῦ ὑπάρχει ὅπου ὑπάρχει κοινότης συνηγμένη ἐν τῇ Εὐχαριστία, εἰς τήν ὁποίαν προεξάρχει ἀπ' εὐθείας ἢ μέσω τῶν πρεσβυτέρων του ὁ νομίμως χειροτονηθεῖς ἐν τῇ ἀποστολικῇ διαδοχῇ ἐπίσκοπος, ὁ ὁποῖος διδάσκει τήν παραληφθεῖσαν ἐκ μέρους τῶν Ἀποστόλων πίστιν, ἐν κοινωνία μετά τῶν λοιπῶν ἐπισκόπων καί τῶν Ἐκκλησιῶν των» (§ 18), συνιστᾷ ἀπό ρωμαιοκαθολικῆς πλευρᾶς σαφή ἐκκλησιολογική πρόοδο σέ σχέση μέ ἀντίστοιχες θέσεις τῆς Β' Βατικανῆς Συνόδου, σύμφωνα μέ τήν ὁποία ἡ Ἐκκλησία τοῦ Χριστοῦ «ὑφίσταται» ἢ ἀλλιῶς «ἔχει τή συγκεκριμένη της ὕπαρξη (subsistit in) στήν Καθολική Ἐκκλησία, πού διοικεῖται ἀπό τό διάδοχο τοῦ Πέτρου κι' ἀπό τούς ἐπισκόπους πού βρίσκονται σέ κοινωνία μαζί του»³².

γ) Ἐξάλλου ἡ ρητή καί ἐμφαντική προσπάθεια θεμελίωσης μέσα στό κείμενο τῆς σχέσης τοῦ «πρώτου» μέ τούς περί αὐτόν ἐπισκόπους καί στά τρία ἐπίπεδα, τό τοπικό, τό ἐπαρχιακό καί τό παγκόσμιο, στόν 34^ο Ἀποστολικό Κανόνα (§ 24) πού ἐκφράζει πράγματι τήν κανονική παράδοση τῆς ἀρχαίας Ἐκκλησίας, ἡ ὁποία μάλιστα παράδοση ἀποτυπώνεται καί στόν 9^ο Κανόνα τῆς ἐν Ἐγκαινίοις συνόδου τῆς Ἀντιοχείας

³⁰ Βλ. ὅπ. παρ., §§ 11, 18, 22.

³¹ Βλ. §§ 35, 38.

³² Βλ. *Lumen gentium*, § 8. Πρβλ. καί *Unitatis redintegratio*, § 3. Βλ. καί Στ. Χ. Τσομπανίδη, *Ἡ Διακήρυξη «Dominus Jesus» καί ἡ οἰκουμενική σημασία της. Ἀπό τό οἰκουμενικό ἄνοιγμα στήν ἐκκλησιολογική ἀποκλειστικότητα τῆς Ρωμαιοκαθολικῆς Ἐκκλησίας*, ἐκδ. Π. Πουρναρᾶ, Θεσσαλονίκη 2003, σ. 55 κ.έ., 66 ἐξ.

(341)³³, ἀποτελεῖ κατὰ τή γνώμη μας τή σταθερή βάση ἀπό ὀρθόδοξη ἀποψη γιά τή συζήτηση στό διάλογο καί τοῦ θέματος τῆς ἐκκλησιολογικῆς καί κανονικῆς νομιμότητας τῶν αὐθαίρετων καί μονομερῶν ἐνεργειῶν τοῦ ἐπισκόπου Ρώμης ὡς «πρώτου τῆ τάξει» σέ παγκόσμιο ἐπίπεδο στά πλαίσια τῆς ἀδιαίρετης Ἐκκλησίας. Ἡ ὑπογράμμιση τοῦ γεγονότος, ὅτι ὁ «πρῶτος» μέ βάση τόν 34^ο *Ἀποστολικό Κανόνα* τίποτε δέν μπορεῖ νά κάνει χωρίς τή σύμφωνη γνώμη ὄλων τῶν περί αὐτόν ἐπισκόπων, δέν ἀφήνει περιθώρια δικαιολόγησης τῶν μονομερῶν ἐνεργειῶν τοῦ ἐπισκόπου Ρώμης, ὅπως λ.χ. τῆς προσθήκης τοῦ Filioque στό Σύμβολο τῆς Πίστεως, μέ τίς ὁποῖες δέν συμφωνεῖ τό σύνολο τῶν ἐπισκόπων τῆς καθ' ὅλου Ἐκκλησίας. Βεβαίως μέσα στό κείμενο δέν ἀναφέρεται ρητά ποιά θά πρέπει νά εἶναι ἡ ἀκολουθητέα κανονική λύση στήν περίπτωση διαφωνίας τοῦ «πρώτου» μέ τό σύνολο τῶν ἐπισκόπων. Ὡστόσο πιστεύουμε ὅτι ὁ 34^{ος} *Ἀποστολικός Κανόνας* δίνει ἐμμέσως πλήν σαφῶς τήν κανονική λύση στό ἐν λόγω πρόβλημα, θέτοντας ὡς ἀπαραίτητη προϋπόθεση γιά τήν ἐκκλησιολογική καί κανονική νομιμότητα τῶν ἐνεργειῶν τοῦ «πρώτου» τή σύμφωνη γνώμη τῶν περί αὐτόν ἐπισκόπων. Διαφορετικά δέν διασώζεται ἡ «ὁμόνοια» μέσα στήν Ἐκκλησία, στήν ὁποία ἀκριβῶς ἀποσκοπεῖ ὁ ἐν λόγω κανόνας, θέτοντας τήν ἀνωτέρω περιοριστική προϋπόθεση.

Ἐξάλλου, ὅπως τονίζεται ἤδη μέσα στό κείμενο, καίτοι ὁ ἐπίσκοπος Ρώμης ὡς «πρῶτος» μεταξύ τῶν πέντε πατριαρχῶν τῆς ἀδιαίρετου Ἐκκλησίας ἐμπλέκεται ἐνεργά στή διαδικασία λήψης ἀποφάσεων ἐκ μέρους τῶν Οἰκουμενικῶν Συνόδων, ἡ συνοδικότητα καί ἡ στενά συνδεδεμένη μ' αὐτήν αὐθεντία σέ παγκόσμιο ἐπίπεδο δέν ἀσκεῖται ἀπό τόν ἴδιο, ἀλλά ἀπό τίς Οἰκουμενικές Συνόδους, δηλ. ἀπό τό σύνολο τῶν συναθροιζομένων ἐπισκόπων³⁴. Μέ ἄλλα λόγια, σύμφωνα μέ τά λεγόμενα καί στό σημεῖο αὐτό τοῦ κειμένου, γιά τή συνείδηση τῆς ἀρχαίας καί ἀδιαίρετης Ἐκκλησίας κατὰ τήν ἄσκηση τῆς αὐθεντίας σέ παγκόσμιο ἐπίπεδο δέν ὑπάρχουν περιθώρια γιά τή νομιμοποίηση τῶν μονομερῶν ἐνεργειῶν τοῦ «πρώτου τῆ τάξει» ἐπισκόπου τῆς Ἐκκλησίας πού ἔρχονται σέ ἀντίθεση μέ τό σύνολο τοῦ ἐπισκοπικοῦ σώματος³⁵.

³³ Γιά τή σχέση μεταξύ τοῦ 34^{ου} *Ἀποστολικοῦ Κανόνα* καί τοῦ 9^{ου} *Κανόνα* τῆς ἐν Ἐγκαινίοις συνόδου τῆς Ἀντιοχείας (341) βλ. Π. Μενεβίσογλου, *Ἱστορική εἰσαγωγή εἰς τοὺς Κανόνας τῆς Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας*, Ἔκδ. Ἱερά Μητρόπολις Σουηδίας καί πάσης Σκανδιναβίας, Στοκχόλμη 1990, σ. 112, 367 ἐξ.

³⁴ Βλ. *Κείμενο τῆς Ραβέννας*, § 42.

³⁵ Σχετικά μέ τή θέση καί τό ρόλο τοῦ «πρώτου» στά πλαίσια τῆς ἀρχαίας καί ἀδιαίρετης Ἐκκλησίας βλ. Βλ. Φειδᾶ, «Ἡ θέση τοῦ πρώτου τῶν ἐπισκόπων εἰς τήν κοινωνίαν τῶν τοπικῶν ἐκκλησιῶν», στό *Église locale et Église universelle (Τοπική καί κατὰ τήν Οἰκουμένην Ἐκκλησία)*, Les études

δ) Πιό συγκεκριμένα τό σημείο αυτό διευκρινίζεται μέσα στό κείμενο από τήν ἄποψη τῶν κανονικῶν ἀρμοδιοτήτων μιᾶς τοπικῆς Ἐκκλησίας. Ὅπως τονίζεται χαρακτηριστικά, «Μία τοπική Ἐκκλησία δέν δύναται νά ἀλλοιώσῃ τό Σύμβολον τῆς Πίστεως, τό ὁποῖον διευτυπώθη ὑπό τῶν Οἰκουμενικῶν Συνόδων... Μία τοπική ἐπίσης Ἐκκλησία δέν δύναται διά μονομεροῦς ἀποφάσεως νά τροποποίησῃ ἕν θεμελιῶδες ζήτημα ἀφορῶν εἰς τήν μορφήν τῆς διακονίας» τῆς Ἐκκλησίας³⁶.

Πέραν τοῦ ὅτι στό σημείο αυτό ὑπάρχει ἕνας σαφέστατος ὑπαινιγμός κατά τῆς μονομεροῦς προσθήκης τοῦ Filioque στό Σύμβολο τῆς Πίστεως ἐκ μέρους τοῦ ἐπισκόπου Ρώμης (κατά τό ἔτος 1014), ἀλλά καί τῆς τροποποίησης τοῦ «πρωτείου τῆ τάξει» τοῦ ἐπισκόπου Ρώμης -πού ἦταν νοητό στήν ἀρχαία Ἐκκλησία μόνο ὡς «πρωτεῖο τιμῆς» - σέ «πρωτεῖο ἐξουσίας» ἐφ' ὀλοκλήρου τῆς Ἐκκλησίας, τό ὁποῖο κατά τή ρωμαιοκαθολική ἀντίληψη νοεῖται ὡς μία μορφή διακονίας στά πλαίσια τῆς ἐκκλησιαστικῆς ζωῆς, ἔχουμε τή γνώμη ὅτι μέ τήν παράγραφο αὐτή ἡ ὀρθόδοξη ἀντιπροσωπεῖα κατόρθωσε ἀναμφίβολα νά περάσει μέσα στό κείμενο τήν ἐκκλησιολογική θέση της γιά τά κανονικά ὄρια τῶν ἀρμοδιοτήτων τοῦ ἐπισκόπου Ρώμης σέ σχέση ἀφενός μέ τίς ἀποφάσεις τῶν Οἰκουμενικῶν Συνόδων καί ἀφετέρου μέ τήν ἄσκηση τῆς «διακονίας» του στά πλαίσια τῆς ἀρχαίας καί ἀδιαίρετης Ἐκκλησίας. Ἀνεξάρτητα ὅμως ἀπό τήν ἐπιτυχία πού σημείωσε ἐν προκειμένῳ ἡ ὀρθόδοξη ἀντιπροσωπεῖα στά πλαίσια τῆς Μικτῆς Ἐπιτροπῆς, ἡ διατύπωση αὐτή καί ἡ ἀποδοχή της ἀπό πλευρᾶς τῆς ρωμαιοκαθολικῆς ἀντιπροσωπεῖας συνιστᾷ πολύ θετική ἐξέλιξη στήν πορεία τοῦ Θεολογικοῦ Διαλόγου.

ε) Τέλος, ἔχουμε τή γνώμη ὅτι παρά τό γεγονός ὅτι τίποτε δέν λέγεται σαφῶς μέσα στό κείμενο γιά τήν ἀπόρριψη καί τή διαγραφή τοῦ τίτλου «Πατριάρχης τῆς Δύσεως» ἐκ μέρους τοῦ πάπα Βενεδίκτου ΙΣΤ' ἀπό τό Ποντιφικό Ἡμερολόγιο, ἀρχῆς γενομένης ἀπό τό ἔτος 2006, ἐντούτοις τά ὅσα ἀναφέρονται σχετικά μέ τό «πρωτεῖο» στά τρία ἐπίπεδα (τοπικό, ἐπαρχιακό καί παγκόσμιο) ἐπί τῆ βάσει τοῦ 34^{ου} Ἀποστολικοῦ Κανόνα, καθῶς καί σχετικά μέ τή θεώρηση τοῦ ἐπισκόπου Ρώμης ὡς

---

théologiques de Chambésy (Αἱ θεολογικά μελέται τοῦ Σαμπεζύ) 1, Éditions du Centre Orthodoxe du Patriarcat Œcuménique, Chambésy-Genève 1981, σ. 151 κ.έ. Βλ. ἐπίσης καί Β. Α. Τσίγκου, «Ἡ θέση τοῦ Πατριάρχου Ἱεροσολύμων καί τοῦ “Πατριάρχου τῆς Δύσεως” στήν Καθολική Ἐκκλησία καί ἡ Ἐκκλησιολογία τῆς “κοινωνίας” στήν ἐπιστολογραφία τοῦ ἁγίου Θεοδώρου τοῦ Στουδίτου», στό Ἐπιστημονική Ἐπετηρίδα Θεολογικῆς Σχολῆς τοῦ Ἀριστοτελείου Πανεπιστημίου Θεσσαλονίκης, Τμήμα Ποιμαντικῆς καί Κοινωνικῆς Θεολογίας, 11 (2006), σ. 49.

³⁶ Βλ. ὄπ. παρ., § 33.

«πρώτου» μεταξύ τῶν πέντε πατριαρχῶν τῆς ἀδιαίρετης Ἐκκλησίας σύμφωνα μέ τήν ἀρχαία ἐκκλησιαστική τάξη³⁷, παρουσιάζουν ἐμμέσως πλήρως σαφῶς τήν ἐνέργεια τῆς διαγραφῆς τοῦ ἐν λόγῳ τίτλου ὡς τελείως ἀσύμφωνη καί ἀντιφατική πρός τήν Ἐκκλησιολογία καί τήν κανονική παράδοση τῆς ἀρχαίας καί ἀδιαίρετης Ἐκκλησίας³⁸. Κι' αὐτό γιατί ἡ ἀναγνώριση τοῦ ἐπισκόπου Ρώμης ὡς «πρώτου τῆ τάξει» σέ παγκόσμιο ἐπίπεδο μεταξύ τῶν πέντε πατριαρχῶν τῆς ἀρχαίας Ἐκκλησίας προϋποθέτει σύμφωνα μέ τό *Κείμενο τῆς Ραβέννας* τή θεώρησή του ὡς «πρώτου» τόσο στό τοπικό ὅσο καί στό ἐπαρχιακό ἐπίπεδο. Μέ ἄλλα λόγια τό «πρωτεῖο» του στό παγκόσμιο ἐπίπεδο ὑπό τήν ὀρθόδοξη ἔννοια τοῦ ὅρου καί σύμφωνα μέ τό ἐν λόγῳ κείμενο δέν νοεῖται ἀνεξάρτητα ἀπό τό «πρωτεῖο» του στό τοπικό καί στό ἐπαρχιακό ἐπίπεδο. Ὅπως λοιπόν δέν εἶναι ἐπιτρεπτό νά ἀπεμπολήσει τήν ιδιότητά του ὡς «πρώτου» στό τοπικό ἐπίπεδο τῆς Ρώμης, ἔτσι δέν εἶναι ἐπιτρεπτό νά ἀπεμπολήσει τήν ιδιότητά του ὡς «πρώτου» στήν ἐπαρχία τῆς Δύσεως, τήν ὁποία εἶχε ὑπό τήν ἐκκλησιαστική του δικαιοδοσία ὡς «πατριάρχης τῆς Δύσεως». Ἐπειδή ὡς ἐπίσκοπος Ρώμης εἶναι «πατριάρχης τῆς Δύσεως», γι' αὐτό ἔχει τή θέση του στήν πενταρχία τῶν πατριαρχῶν τῆς ἀρχαίας Ἐκκλησίας, θεωρούμενος ὡς «πρῶτος τῆ τάξει» μεταξύ αὐτῶν. Διαφορετικά δέν δικαιολογεῖται τό «πρωτεῖο» του στό παγκόσμιο ἐπίπεδο μέσα στά πλαίσια τῆς ἀρχαίας καί ἀδιαίρετης Ἐκκλησίας.

Ἐκτός ὅμως ἀπό τά παραπάνω σημαντικά ἐξ ἐπόψεως ὀρθοδόξου σημεία τοῦ θεολογικοῦ αὐτοῦ διαλόγου, πού ἐγγυῶνται γιά τήν περαιτέρω θετική ἐξέλιξή του, πρέπει νά ὑπογραμμίσουμε ὅτι ὁ διάλογος παρουσίασε σοβαρές δυσκολίες καί διακυμάνσεις, πού ὀφείλονται κυρίως στή στάση τῆς Ρωμαιοκαθολικῆς Ἐκκλησίας ἔναντι τοῦ ἀκανθῶδους καί δυσεπίλυτου θέματος τῆς Οὐνίας. Παρά τό γεγονός ὅτι κατά τή συνάντηση τοῦ Freising (1990) καί τοῦ Balamand (1993) καταδικάστηκε ἡ Οὐνία ὡς μοντέλο ἐνότητας μεταξύ τῶν δύο Ἐκκλησιῶν, ἐπίσημα ἡ Ρωμαιοκαθολική Ἐκκλησία ἀπέφυγε νά καταδικάσει τήν Οὐνία ἢ νά τή θεωρήσει ἔστω ὡς μία ἀνώμαλη ἐκκλησιολογική κατάσταση, πού δέν εἶναι σύμφωνη μέ τήν ἐκκλησιολογία τῆς ἐνιαίας καί ἀδιαίρετης Ἐκκλησίας, μέ ἀποτέλεσμα ὁ διάλογος νά

³⁷ Βλ. ὅπ. παρ., § 41.

³⁸ Σχετικά μέ τό ζήτημα αὐτό βλ. Βλ. Ἰω. Φειδᾶ, «Πατριάρχης τῆς Δύσεως καί παπικός θεσμός. Μιά ὀρθόδοξη προσέγγιση», στό *Ἐπίσκεψις* 660 (2006), σ. 18 κ.έ. Βλ. καί Β. Α. Τσίγκου, ὅπ. παρ., σ. 41 κ.έ.

όδηγηθεῖ στή Βαλτιμόρη τῶν ΗΠΑ σέ ναυάγιο καί στασιμότητα (2000)³⁹. Χρειάστηκαν ἕξι χρόνια, γιά νά μπορέσει νά ξεκινήσει καί πάλι μέ τή συνάντηση τοῦ Βελιγραδίου (2006) καί νά μᾶς δώσει τό πολύ σημαντικό, ὅπως εἶδαμε, Κείμενο τῆς Ραβέννας.

Μετά τή Ραβέννα τό θέμα πού συζητήθηκε ἤδη στήν Κύπρο (2009) καί στή Βιέννη (2010), ἀλλά δέν ἔχει ἀκόμη ἐπέλθει ἐπ' αὐτοῦ συμφωνία λόγω τῶν διαφορετικῶν προσεγγίσεων του ἐκ μέρους τῶν θεολογικῶν ἐπιτροπῶν τῶν δύο Ἐκκλησιῶν εἶναι «Ὁ ρόλος τοῦ ἐπισκόπου Ρώμης στά πλαίσια τῆς κοινωνίας τῆς Ἐκκλησίας κατά τήν πρώτη χιλιετία». Εἶναι ἤδη σαφές ὅτι μέ τό θέμα αὐτό μεταβαίνουμε ἀπό τά σημεῖα πού ἐνώνουν στά σημεῖα πού διαίρουν τίς δύο Ἐκκλησίες, ἀφοῦ μ' αὐτό τίθεται οὐσιαστικά ἐπί τάπητος τό θέμα τοῦ «πρωτείου» τοῦ ἐπισκόπου Ρώμης, πού ἀποτελεῖ, ὡς γνωστό, σημεῖο ἀντιλεγόμενο μεταξύ τῶν δύο Ἐκκλησιῶν. Ἴσως χρειαστεῖ ἀκόμη ἀρκετός χρόνος, γιά νά ἐπέλθει συμφωνία ἐπί τοῦ θέματος αὐτοῦ μέ βάση τίς ἐκκλησιολογικές ἀρχές καί προϋποθέσεις τῶν προηγουμένων κειμένων.

2. Οἱ πολυμερεῖς θεολογικοί διάλογοι

Ὅπως τονίσαμε πιο πάνω, ἡ Ἐκκλησία μας ἐκτός ἀπό τούς διμερεῖς διεξάγει καί πολυμερεῖς θεολογικούς διαλόγους, πού λαμβάνουν χώρα κυρίως στά πλαίσια τοῦ Παγκοσμίου Συμβουλίου τῶν Ἐκκλησιῶν (ΠΣΕ). Οἱ διάλογοι αὐτοί ἀποτελοῦν μιά θαυμάσια εὐκαιρία γιά τήν Ὁρθόδοξη Ἐκκλησία ὄχι μόνο νά προβάλλει τόν πλοῦτο τῆς θεολογίας καί τῆς πνευματικότητάς της, ἀλλά καί νά ἐμπλουτίσει τή θεολογική προβληματική τῶν ἑτεροδόξων, προτείνοντας ἀπαντήσεις καί λύσεις στά προβλήματα τους βασισμένες στήν κοινή πατερική παράδοση τῆς ἐνιαίας καί ἀδιαίρετης Ἐκκλησίας. Ὑπό τήν ἔννοια αὐτή ἡ κοινή αὐτή θεολογική παράδοση ἀποκτᾷ τεράστια σημασία καί ἐπικαιρότητα στους θεολογικούς αὐτούς διαλόγους πού ὀφείλεται κυρίως στίς ἀρχές καί προϋποθέσεις της πού χαρακτηρίζουν ὡς στοιχεῖα ἐκ τῶν ὧν οὐκ ἄνευ ὀλόκληρη τήν Ὁρθόδοξη Θεολογία. Τέσσερις εἶναι κατά βάση οἱ θεμελιώδεις ἀρχές καί προϋποθέσεις τῆς κοινῆς αὐτῆς θεολογικῆς παράδοσης πού χρησιμοποιήθηκαν κατά τούς πολυμερεῖς θεολογικούς διαλόγους τῆς Ὁρθόδοξης Ἐκκλησίας καί σφράγισαν καθοριστικά τήν πορεία τους: α) ἡ τριαδοκεντρικότητά της, β) ἡ σαφῆς διάκριση μεταξύ

³⁹ Βλ. σχετικά Γ. Δ. Μαρτζέλου, ὄπ. παρ., σ. 219 κ.έ.

Θεολογίας καί Οικονομίας, γ) ή εὐχαριστιακή καί ἐπισκοποκεντρική Ἐκκλησιολογία καί δ) ή ἐνότητα Ἀγ. Γραφῆς, Ἱερᾶς Παραδόσεως καί Ἐκκλησίας πού εἶναι ἄρρηκτα συνδεδεμένη μέ τήν ὀρθόδοξη ἀντίληψη περί θεοπνευστίας⁴⁰. Θά ἀναφέρουμε μερικά χαρακτηριστικά παραδείγματα πού δείχνουν ὅτι οἱ παραπάνω ἀρχές καί προϋποθέσεις πού εἰσήγαγαν οἱ Ὀρθόδοξοι στά πλαίσια τοῦ οἰκουμενικοῦ θεολογικοῦ προβληματισμοῦ δέν ἔμειναν ἀτελέσφορες.

Κατ' ἀρχήν θά πρέπει νά τονίσουμε ὅτι ή ἀλλαγή πού ἔγινε στό ἄρθρο-βάση τοῦ Καταστατικοῦ τοῦ ΠΣΕ, τό ὁποῖο κατά τήν Γ' Γενική Συνέλευση στό Νέο Δελχί (1961) διαπλατύνθηκε ἀπό χριστοκεντρικό σέ τριαδοκεντρικό, ἀποτελεῖ σαφή προσαρμογή στήν πατερική ἀρχή τῆς τριαδοκεντρικότητας πού χαρακτηρίζει, ὅπως εἴπαμε, τήν ὀρθόδοξη θεολογία. Ὅπως εἶναι ἐνδεχομένως γνωστό, τό ἄρθρο-βάση τοῦ Καταστατικοῦ τοῦ ΠΣΕ, ὅπως αὐτό ὀρίστηκε κατά τήν Α' Γενική Συνέλευση τοῦ 1948 στό Ἄμστερνταμ, διακήρυττε ὅτι «Τό Παγκόσμιο Συμβούλιο Ἐκκλησιῶν εἶναι μία κοινωνία Ἐκκλησιῶν, πού ἀποδέχονται τόν Κύριον ἡμῶν Ἰησοῦν Χριστόν ὡς Θεόν καί Σωτῆρα»⁴¹ καί μέ βάση ἀκριβῶς αὐτό τό ἄρθρο καθορίστηκαν τά θέματα τόσο τῆς Β' Γενικῆς Συνέλευσης στό Ἐβανστον τό 1954 («Ὁ Χριστός, ή ἐλπίδα τοῦ κόσμου») ὅσο καί τῆς Γ' Γενικῆς Συνέλευσης στό Νέο Δελχί τό 1961 («Ὁ Χριστός, τό φῶς τοῦ κόσμου»), πού ἔδειχναν σαφῶς τό χριστοκεντρικό χαρακτήρα τῆς θεολογικῆς προβληματικῆς τοῦ Συμβουλίου⁴². Ἐντούτοις ἤδη στό Νέο Δελχί ὑστερα ἀπό τίς πειστικές παρεμβάσεις καί τήν ἐπιμονή τῶν Ὀρθόδοξων συνειδητοποιήθηκε ἀπό τήν πλευρά τῶν Προτεσταντῶν ή ὀρθόδοξη καί πατερική θέση ὅτι δέν μπορεῖ νά νοηθεῖ θεολογικά ή ἀναφορά στή Χριστολογία ἀνεξάρτητα ἀπό τήν Τριαδολογία. Ἔτσι τό ἄρθρο-βάση πῆρε ἀπό τότε τήν ἐξῆς μορφή πού διατηρεῖ μέχρι σήμερα: «Τό Παγκόσμιο Συμβούλιο Ἐκκλησιῶν εἶναι μία κοινωνία Ἐκκλησιῶν, οἱ ὁποῖες ὁμολογοῦν τόν Κύριον Ἰησοῦν Χριστόν ὡς Θεόν καί Σωτῆρα, σύμφωνα μέ τίς

⁴⁰ Βλ. σχετικά Γ. Δ. Μαρτζέλου, ὄπ. παρ., σ. 352 κ.έ.

⁴¹ Βλ. Χρυσοστόμου Κωνσταντινίδου (Μητροπολίτου Μύρων), «Τό Ἄρθρον-Βάσις τοῦ Παγκοσμίου Συμβουλίου τῶν Ἐκκλησιῶν» στό *Ἀπόστολος Ἀνδρέας* 4 (1954), σ. 162 κ.έ. καί Γ. Τσέτση, *Οἰκουμενικά Ἀνάλεκτα (Συμβολή στήν Ἱστορία τοῦ Παγκοσμίου Συμβουλίου Ἐκκλησιῶν)*, Ἐκδ. Τέρτιος, Κατερίνη 1987, σ. 24.

⁴² Βλ. Ν. Ματσούκα, *Οἰκουμενική Κίνηση. Ἱστορία – Θεολογία*, Θεσσαλονίκη 1986, σ. 265 ἐξ· τοῦ ἴδιου, *Ὁ Προτεσταντισμός*, Θεσσαλονίκη 1995, σ. 196 ἐξ.

Γραφές, και προσπαθοῦν νά ανταποκριθοῦν μαζί στήν κοινή τους κλήση πρὸς δόξαν τοῦ ἑνός Θεοῦ, Πατρὸς, Υἱοῦ καὶ Ἁγίου Πνεύματος»⁴³.

Παρά τὸ γεγονός ὅτι τὰ θέματα πού συζητήθηκαν στίς τρεῖς ἐπόμενες Γενικές Συνελεύσεις τοῦ ΠΣΕ (Uppsala 1968, Nairobi 1975 καὶ Vancouver 1983) ἦταν χριστολογικά, ἦταν ὡστόσο ἐνταγμένα μέσα στήν τριαδολογική προοπτική τῆς Χριστολογίας, ὅπως αὐτή καθορίστηκε μέ βάση τὸ καινούργιο ἄρθρο τοῦ Καταστατικοῦ τοῦ Συμβουλίου. Μόνο κατὰ τὴν Ζ΄ Γενική Συνέλευση τοῦ Παγκοσμίου Συμβουλίου στήν Καμπέρρα τὸ 1991 τὸ θέμα ἦταν καθαρά τριαδολογικό καὶ μάλιστα πνευματολογικό («Ἐλα Ἅγιο Πνεῦμα – Ἀνακαίνισε ὁλόκληρη τὴν κτίση»)⁴⁴.

Ὡστόσο ἡ κεντρικὴ εἰσήγηση πού ἔγινε στήν Καμπέρρα ἀπὸ τὴ νοτιοκορεάτισσα πρεσβυτεριανὴ καθηγήτρια Chung Hyun Kyung προκάλεσε λόγω τῶν ἀνιμιστικῶν καὶ πανθειστικῶν εἰκόνων καὶ παραστάσεων, μέ τίς ὁποῖες παρουσίαζε παραστατικά τὸ ἔργο τοῦ Ἁγίου Πνεύματος στὸν κόσμος, ἔντονες ἀντιδράσεις. Οἱ ἀντιδράσεις αὐτές, προερχόμενες ἐκ μέρους τῶν Ὁρθοδόξων, τῶν Μή-Χαλκηδονίων, ἀλλὰ καὶ πολλῶν Προτεσταντῶν, ὀφείλονταν κυρίως στὸ ὅτι ἡ καθηγ. Chung στηριζόμενη ἀποκλειστικά στίς ἀνιμιστικὲς καὶ πανθειστικὲς προϋποθέσεις τῆς παρουσίας τὴν Πνευματολογία ὡς τελειῶς ἄσχετη μέ τὴν Τριαδολογία καὶ τὴ Χριστολογία, ἀθετώντας ἔτσι στήν πράξη τὴ χριστολογικὴ καὶ τριαδολογικὴ βάση τοῦ Καταστατικοῦ τοῦ ΠΣΕ⁴⁵. Σέ κοινὴ δήλωση πού κατέθεσαν οἱ Ὁρθόδοξοι καὶ οἱ Μή-Χαλκηδόνιοι στήν Καμπέρρα τόνισαν ὅτι ἡ Πνευματολογία δέν νοεῖται κατὰ τὴν ὀρθόδοξη παράδοση αὐτονομημένη καὶ ἀνεξάρτητη ἀπὸ τὴν Τριαδολογία καὶ τὴ Χριστολογία. Κι' αὐτὸ γιατί τὸ Ἅγιο Πνεῦμα τόσο γιὰ τὴν Ἀγ. Γραφή ὅσο καὶ γιὰ τοὺς Πατέρες τῆς Ἐκκλησίας εἶναι ἀχώριστο ἀπὸ τὸν Πατέρα καὶ τὸν Υἱὸ ὄχι μόνο ἀϊδίως ἀλλὰ καὶ στήν Οἰκονομία⁴⁶. Ἀνάλογες ἀπόψεις διατύπωσαν καὶ ὀρισμέ-

⁴³ Βλ. Γ. Τσέτση, «Τὸ νέον Ἄρθρον-Βάσις τοῦ Καταστατικοῦ τοῦ Παγκοσμίου Συμβουλίου τῶν Ἐκκλησιῶν», στὸ *Ὁρθοδοξία* 36 (1961), σ. 28 κ.έ. Τὸ πλῆρες κείμενο τοῦ Καταστατικοῦ τοῦ ΠΣΕ σέ ἑλληνικὴ μετάφραση βλ. στὸ Γ. Τσέτση, *Οἰκουμενικά Ἀνάλεκτα (Συμβολὴ στήν Ἱστορία τοῦ Παγκοσμίου Συμβουλίου Ἐκκλησιῶν)*, Ἐκδ. Τέρτιος, Κατερίνη 1987, σ. 173 ἐξ.

⁴⁴ Βλ. *Signs of the Spirit (Official Report – Seventh Assembly: Canberra, Australia, 7-20 February 1991)*, WWC Publications, Geneva 1991, σ. 37 κ.έ. Βλ. καὶ Ν. Ματσούκα, *Ὁ Προτεσταντισμός, Θεσσαλονίκη* 1995, σ. 200 ἐξ.

⁴⁵ Βλ. Γ. Δ. Μαρτζέλου, *Ὁρθόδοξο δόγμα καὶ θεολογικὸς προβληματισμός. Μελετήματα δογματικῆς θεολογίας Α΄*, Θεσσαλονίκη 1993, σ. 143 κ.έ.· G. Martzelos, «Theologischer Animismus und Orthodoxe Pneumatologie», στὸ *«Πορευθέντες...»*. *Χαριστήριος Τόμος πρὸς τιμὴν τοῦ Ἀρχιεπισκόπου Ἀλβανίας Ἀναστασίου (Γιαννουλάτου)*, Ἐκδ. Ἄρμος, Ἀθήνα 1997, σ. 132 ἐξ.

⁴⁶ Βλ. «Reflections of Orthodox Participants», στὸ *Signs of the Spirit (Official Report – Seventh Assembly: Canberra, Australia, 7-20 February 1991)*, WCC Publications, Geneva 1991, σ. 281· «Σκέψεις τῶν Ὁρθοδόξων Συνέδρων», στὸ *Ἐνημέρωσις (Δελτίον Οἰκουμενικῆς Ἐπικαιρότητος)* 7

νοι Προτεστάντες, συμφωνώντας στο σημείο αυτό πλήρως με τις εκτιμήσεις των Ὁρθοδόξων. Μάλιστα ἡ Λουθηρανική «Ἐταιρεία ἐσωτερικῆς καὶ ἐξωτερικῆς ἱεραποστολῆς» πού ἐδρεύει στό Neuendettelsau τῆς Γερμανίας, ἐκφράζοντας τίς ἀνησυχίες καὶ τίς ἀπόψεις καὶ πολλῶν ἄλλων Προτεσταντῶν, σέ ἐπιστολή πού ἔστειλε στους Ὁρθοδόξους πού εἶχαν λάβει μέρος στή Γενική Συνέλευση τῆς Καμπέρρα, ἐπισημαίνει τήν καταστρατήγηση τοῦ καταστατικοῦ ἄρθρου-βάσης τοῦ ΠΣΕ, πού συνέβη μέ τήν εἰσήγηση τῆς καθηγ. Chung, καί τονίζει μέ ἔμφαση τήν ὀρθόδοξη θέση ὅτι ἡ Πνευματολογία μέ κανένα τρόπο δέν μπορεῖ νά χωριστεῖ ἀπό τή Χριστολογία καὶ τήν Τριαδολογία⁴⁷. Ἔτσι ἡ ὀρθόδοξη καὶ πατερική αὐτή θέση ἔγινε σημεῖο συνάντησης καὶ συσπείρωσης μεταξύ Ὁρθοδόξων, Μή-Χαλκηδονίων καὶ Προτεσταντῶν ἔναντι τῶν ἐπικίνδυνων αὐτῶν τάσεων σχετικά μέ τή φύση τοῦ ΠΣΕ πού παρουσιάστηκαν στή Γενική Συνέλευση τῆς Καμπέρρα.

Ὁ παραπάνω τριαδολογικός προβληματισμός τῶν Ὁρθοδόξων ἀλλά καί τῶν Προτεσταντῶν στή πλαίσια τοῦ ΠΣΕ κατέδειξε σαφῶς ὅτι δέν μπορεῖ τό Συμβούλιο νά προχωρήσει θεολογικά, στηριζόμενο ἀπλῶς καί μόνο στήν ἀποδοχή τοῦ καταστατικοῦ ἄρθρου-βάσης, ἄν δέν ὑπάρχει ἕνα ξεκάθαρο τριαδολογικό κανονιστικό πλαίσιο πού νά διευκρινίζει τό ἄρθρο-βάση καί νά γίνεται ἀποδεκτό ἀπό ὅλες τίς Ἐκκλησίες-μέλη. Γιά τό λόγο αὐτό ἡ Θ' Γενική Συνέλευση πού πραγματοποιήθηκε μεταξύ 14 καί 23 Φεβρουαρίου 2006 στό Porto Alegre τῆς Βραζιλίας ἔκανε δεκτή τή σχετική ἀπόφαση τῆς Κεντρικῆς Ἐπιτροπῆς (Φεβρουάριος 2005), ὀρίζοντας ὡς ἀπαραίτητο κριτήριο εἰσδοχῆς τῶν Ἐκκλησιῶν-μελῶν στό Συμβούλιο τήν πίστη στόν Τριαδικό Θεό, ὅπως αὐτή ἀποτυπώνεται στό Σύμβολο Νικαίας-Κωνσταντινουπόλεως⁴⁸. Μέ τόν τρόπο αὐτό τό Σύμβολο Νικαίας-Κωνσταντινουπόλεως, καί μάλιστα χωρίς τό *Filioque*, ἀποτελεῖ στό ἐξῆς τήν ἀναγκαῖα τριαδολογική νόρμα γιά τίς Ἐκκλησίες-μέλη τοῦ ΠΣΕ. Στό σημεῖο αὐτό, ὅπως ἀντιλαμβανόμαστε, εἶναι σαφές ὄχι μόνο ἡ

(1991), 2-3, σ. 15· «Σκέψεις τῶν Ὁρθοδόξων Συνέδρων»: Δήλωση τῶν Ὁρθοδόξων καί μή Χαλκηδονίων Ὁρθοδόξων στήν Ζ' Γενική Συνέλευση τοῦ ΠΣΕ», στό *Ἡ Ζ' Γενική Συνέλευση τοῦ Παγκοσμίου Συμβουλίου Ἐκκλησιῶν (Καμπέρρα, Φεβρουάριος 1991): Χρονικό - Κείμενα - Ἀξιολογήσεις*, Ἐκδ. «Τέρτιος», Κατερίνη 1992, σ. 81. Βλ. καί τό Πόρισμα τοῦ Συνεδρίου Ὁρθοδόξων καί Ἀνατολικῶν Ὁρθοδόξων Μή-Χαλκηδονίων Ἐκκλησιῶν, πού συνήλθε μεταξύ 25 Νοεμβρίου - 4 Δεκεμβρίου 1989 στήν Ὁρθόδοξη Ακαδημία Κρήτης: «Ἐλθέ Πνεῦμα Ἅγιον, ἀνακαίνισον πάσαν τήν κτίσιν» - Μιά Ὁρθόδοξη θεώρηση», στό *Ἀπόστολος Βαρνάβας* 51 (1990), σ. 153.

⁴⁷ Βλ. *Ἐνημέρωση (Δελτίον Οἰκουμενικῆς Ἐπικαιρότητας)* 7 (1991), 5, σ. 2. ἐξ. Βλ. καί *Ἡ Ζ' Γενική Συνέλευση τοῦ Παγκοσμίου Συμβουλίου Ἐκκλησιῶν (Καμπέρρα, Φεβρουάριος 1991): Χρονικό - Κείμενα - Ἀξιολογήσεις*, Ἐκδ. «Τέρτιος», Κατερίνη 1992, σ. 84 ἐξ.

⁴⁸ Βλ. *Document No. A 03, Amendments to the Constitution and Rules of the World Council of Churches*, 9th Assembly, 14 to 23 February 2006, Porto Alegre, Brazil, σ. 5 ἐξ.

κατίσχυση τῆς πατερικῆς ἀρχῆς τῆς τριαδοκεντρικότητος μέ βάση το σημαντικότερο Σύμβολο τῆς ἀρχαίας Ἐκκλησίας, ὅπως εἶναι τό Σύμβολο Νικαίας-Κωνσταντινουπόλεως, ἀλλά καί ἡ συμβολή γενικότερα τῆς ὀρθοδόξου θεολογίας στή διαμόρφωση τῶν βασικῶν θεολογικῶν κριτηρίων τοῦ ΠΣΕ.

Στή συνάφεια αὐτή θά πρέπει νά ἀναφερθοῦμε μέ λίγα λόγια καί στή σημασία πού ἔχει ἡ πατερική θεολογία γιά τίς ἀπαντήσεις τῶν Ὀρθοδόξων Ἐκκλησιῶν στό κείμενο τῆς Lima (1982) σχετικά μέ τό Βάπτισμα, τή Θεία Εὐχαριστία καί τήν Ἱερωσύνη, τό γνωστό ὡς BEM, τό ὁποῖο ἐπεξεργάστηκε ἡ ἐπιτροπή «Πίστη καί Τάξις» τοῦ ΠΣΕ καί ἔθεσε πρὸς κρίση στή διάθεση ὅλων τῶν Ἐκκλησιῶν-μελῶν τοῦ Συμβουλίου⁴⁹.

Κατ' ἀρχήν πρέπει νά σημειώσουμε ὅτι, ἂν ἐξαιρέσει κανεῖς τήν ἀπάντηση τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου⁵⁰, ὅπου, γιά νά τονισθεῖ ἡ σχέση μυστηρίων καί Ἐκκλησίας, γίνεται ἀναφορά στό Νικόλαο Καβάσιλα⁵¹, καί τοῦ Πατριαρχείου Μόσχας⁵², πού ἐπικαλεῖται χωρίο τοῦ Ἰωάννη τοῦ Δαμασκηνοῦ, γιά νά ὑπογραμμίσαι τήν πραγματική μεταβολή τοῦ ἄρτου καί τοῦ οἴνου σέ σῶμα καί αἷμα Χριστοῦ κατά τό μυστήριον τῆς Θείας Εὐχαριστίας⁵³, δέν ὑπάρχουν στίς ἀπαντήσεις τῶν ἐμπλεκόμενων Ὀρθοδόξων Ἐκκλησιῶν ἄλλες ρητές ἀναφορές σέ Πατέρες τῆς Ἐκκλησίας. Παρόλα αὐτά τό πατερικό ὑπόβαθρο ὅλων τῶν ἀπαντήσεων τῶν αὐτοκεφάλων Ὀρθοδόξων Ἐκκλησιῶν στό κείμενο τῆς Lima γίνεται σαφές ἀπό τή σημασία πού ἀποδίδουν στά τρία αὐτά μυστήρια οἱ Ὀρθόδοξες Ἐκ-

⁴⁹ Σχετικά μέ τά ἐπί μέρους ἐρωτήματα πού τέθηκαν πρὸς ἀπάντηση στίς Ἐκκλησίες – μέλη τοῦ ΠΣΕ βλ. τόν Πρόλογο στό κείμενο τοῦ BEM πού συντάξαν οἱ W. H. Lazareth καί N. Νησιώτης, *στό Baptism, Eucharist and Ministry*, Faith and Order paper No 111, World Council of Churches, Geneva 1982, σ. x. Βλ. ἐπίσης Πίστις καί Τάξις, Παγκόσμιον Συμβούλιον Ἐκκλησιῶν, *Βάπτισμα – Εὐχαριστία – Ἱερωσύνη. Συγκλίνουσαι τάσεις εἰς τήν πίστιν (Γαλλικόν κείμενον ἐπιμελεῖα τοῦ ἀδελφοῦ Max Thurian – Ἑλληνική μετάφρασις ἐπιμελεῖα τοῦ Ὀρθοδόξου Κέντρου τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου ἐν Σαμπεζύ Γενεύης)*, Ἐκδόσεις τοῦ Ὀρθοδόξου Κέντρου τοῦ Σαμπεζύ 1983, σ. 5 κ.έ. Γιά τίς ἀπαντήσεις τῶν Ὀρθοδόξων Ἐκκλησιῶν στό κείμενο τῆς Lima βλ. Ἰω. Θ. Νικολόπουλου, *Οἱ θέσεις τῶν Ὀρθοδόξων Ἐκκλησιῶν στό κείμενο τῆς Λίμα*, Ἐκδ. Π. Πουρναρῶ, Θεσσαλονίκη 2006.

⁵⁰ Βλ. Max Thurian (edit.), *Churches respond to BEM (Official responses to the "Baptism, Eucharist and Ministry" text)*, Vol. IV, Faith and Order Paper 137, World Council of Churches, Geneva 1987, σ. 4.

⁵¹ Πρόκειται γιά τή γνωστή θέση τοῦ Νικολάου Καβάσιλα, σύμφωνα μέ τήν ὁποία ἡ Ἐκκλησία «σημαίνεται ἐν τοῖς μυστηρίοις» (βλ. *Ἑρμηνεία τῆς Θείας Λειτουργίας*, PG 150, 452 C). Βλ. καί Ἰω. Θ. Νικολόπουλου, ὅπ. παρ., σ. 235.

⁵² Βλ. Max Thurian (edit.), ὅπ. παρ., Vol. II, Faith and Order Paper 132, World Council of Churches, Geneva 1986, σ. 8.

⁵³ Πρόκειται γιά τό χωρίο «Σῶμά ἐστιν ἀληθῶς ἠνωμένον θεότητι, τό ἐκ τῆς ἀγίας Παρθένου σῶμα, οὐχ ὅτι τό ἀναληφθέν σῶμα ἐξ οὐρανοῦ κατέρχεται, ἀλλ' ὅτι αὐτός ὁ ἄρτος καί οἶνος μεταποιῶνται εἰς σῶμα καί αἷμα Θεοῦ» (βλ. Ἰωάννου Δαμασκηνοῦ, *Ἐκδοσις ἀκριβῆς τῆς ὀρθοδόξου πίστεως* 4, 13 (86), PG 94, 1144 A –1145 A). Βλ. καί Ἰω. Θ. Νικολόπουλου, ὅπ. παρ., σ. 58.

κλησίες, θεωρώντας τα ως βασικά στοιχεία της εκκλησιαστικής πίστεως και ζωής, χωρίς τὰ ὅποια δὲν μπορεῖ νὰ ὑπάρξει Ἐκκλησία. Ἐκτός αὐτοῦ ἐπίσης τὸ πατερικὸ ὑπόβαθρο τῶν ἐν λόγῳ ἀπαντήσεων ἀναδεικνύεται καὶ μέ τις ἐπιφυλάξεις καὶ ἐνστάσεις τῶν Ὁρθοδόξων Ἐκκλησιῶν σὲ ἐπιμέρους θέσεις τοῦ κειμένου γιὰ τὰ τρία αὐτὰ μυστήρια, καὶ ἰδιαίτερα γιὰ τις θέσεις τοῦ κειμένου περὶ μυστηριακῆς διακοινωνίας (intercommunion), ἀποστολικῆς διαδοχῆς καὶ γενικῆς ἱερωσύνης, πού εἶναι τὰ πιὸ ἀκανθώδη ζητήματα γιὰ τὴ συμφωνία τῶν Ὁρθοδόξων μέ τὸ κείμενο τοῦ ΒΕΜ⁵⁴. Ἡ εὐχαριστιακὴ καὶ ἐπισκοποκεντρικὴ Ἐκκλησιολογία τῶν Πατέρων, καθὼς καὶ ἡ ἐνότητα βιβλικῆς καὶ πατερικῆς παραδόσεως πού πηγάζει ἀπὸ τὴν πατερικὴ ἀντίληψη περὶ θεοπνευστίας τῆς Ἐκκλησίας, στίς ὅποιες ἀναφερθήκαμε πιὸ πάνω, εἶναι ἐν προκειμένῳ βασικά κριτήρια γιὰ τὴ στάση τῶν Ὁρθοδόξων Ἐκκλησιῶν ἀπέναντι στοῦ κείμενο τῆς Lima. Πέραν αὐτοῦ ὅμως πρέπει νὰ τονίσουμε ὅτι τὸ πατερικὸ ὑπόβαθρο πού εἶναι διάχυτο, ὅπως εἴπαμε, στίς ἀπαντήσεις τῶν Ὁρθοδόξων Ἐκκλησιῶν στοῦ κείμενο αὐτό, παρά τὴν ἔλλειψη σημαντικῶν πατερικῶν χωρίων, συνετέλεσε ὥστε μέσω τῶν ὀρθοδόξων θέσεων νὰ διαφανεῖ σαφῶς ὅτι δὲν εἶναι δυνατόν νὰ προχωρήσει ὁ θεολογικὸς διάλογος στὰ πλαίσια τοῦ ΠΣΕ, ἂν δὲν ὑπάρξει σύγκλιση καὶ συμφωνία σὲ θέματα μείζονος σημασίας γιὰ τὴν Ὁρθόδοξη Ἐκκλησία, ὅπως τὸ θέμα τῆς σχέσης μεταξύ Ἁγ. Γραφῆς καὶ Ἱερᾶς Παραδόσεως, τὸ θέμα τοῦ μυστηριακοῦ χαρακτήρα τῶν μυστηρίων καὶ τὸ θέμα τῆς φύσης καὶ τοῦ σκοποῦ τῆς Ἐκκλησίας στοῦ πλαίσιο τῆς Θείας Οἰκονομίας. Γιὰ τὸ λόγο αὐτό καὶ ἡ ἀρμόδια Ἐπιτροπὴ τοῦ Τμήματος «Πίστη καὶ Τάξη» τοῦ ΠΣΕ, διαπιστώνοντας τὸ γεγονός αὐτό κατὰ τὴν ἀξιολόγηση τῶν ἀπαντήσεων τῶν Ἐκκλησιῶν στοῦ κείμενο τῆς Lima, πρότεινε τὴν περαιτέρω μελέτη καὶ ἐμβάθυνση στὰ θέματα αὐτά⁵⁵ καὶ ἐξέδωσε ἀργότερα ἓνα νέο δογματικὸ κείμενο μέ τίτλο *Φύση καὶ σκοπὸς τῆς Ἐκκλησίας*, ὅπου συνοψίζει τις συγκλίνουσες καὶ ἀ-

⁵⁴ Βλ. Max Thurian (edit.), ὄπ. παρ., σ. 5 κ.έ.· Vol. III, Faith and Order Paper 135, World Council of Churches, Geneva 1987, σ. 1 κ.έ.· Vol. IV, Faith and Order Paper 137, World Council of Churches, Geneva 1987, σ. 1 κ.έ.

⁵⁵ Βλ. *Baptism, Eucharist and Ministry (1982-1990). Report on the Process and Responses*, Faith and Order Paper No 149, World Council of Churches, Geneva 1990, σ. 131 κ.έ. Ὅπως ἀναφέρεται χαρακτηριστικὰ γιὰ τὸ κάθε ἓνα ἀπὸ τὰ παραπάνω θέματα ξεχωριστά, «The issue of “Scripture and Tradition” has emerged as one of the main theological concerns among the churches responding to BEM» (ὄπ. παρ., σ. 131). «In their responses, the churches have raised several questions concerning the sacramental features which the three (ἐνν. Baptism, Eucharist and Ministry) may have in common. The questions are often phrased in terms of the understanding, role and place of “sacrament” and “sacramentality” in the BEM text. Behind such questions lie different understandings of sacrament and sacramentality» (ὄπ. παρ., σ. 143). «The search for Christian unity implies the search for common ecumenical perspectives on ecclesiology. This need is strongly underlined by the analysis of the responses to BEM which reveal many different presuppositions but also convergences regarding the nature of the church» (ὄπ. παρ., σ. 147).

ποκλίνουσες ἐκκλησιολογικές ἀπόψεις τῶν ἐμπλεκομένων Ἐκκλησιῶν, ζητώντας ὄχι μόνο ἀπό αὐτές, ἀλλά καί ἀπό τὰ διάφορα θεολογικά ἰδρύματα καί τίς ἐπιτροπές ἢ ἀκόμη καί ἀπό μεμονωμένα ἄτομα νά πάρουν θέση ἀπέναντι στά συγκλίνοντα καί ἀποκλίνοντα σημεῖα τοῦ κειμένου⁵⁶.

Ἐκτός ὅμως ἀπό τίς ἀπαντήσεις τῶν Ὁρθοδόξων Ἐκκλησιῶν στό κείμενο τοῦ ΒΕΜ πρέπει νά ὑπογραμμίσουμε ὅτι οἱ δύο παραπάνω βασικές πατερικές ἀρχές καί προϋποθέσεις καθόρισαν τή στάση τῶν Ὁρθοδόξων Ἐκκλησιῶν ἀπέναντι καί σέ γενικότερα θέματα ἐκκλησιολογικῆς φύσεως, ὅπως φάνηκε ἤδη καί ἀπό τίς ἀποφάσεις πού πάρθηκαν στή Διάσκεψη τῶν ἐκπροσώπων 15 Ὁρθοδόξων Ἐκκλησιῶν τό 1998 (ἀπό 29 Ἀπριλίου ἕως 2 Μαΐου) στή Θεσσαλονίκη ἐν ὄψει τῆς συμμετοχῆς τῶν Ὁρθοδόξων στήν Η΄ Γενική Συνέλευση τοῦ ΠΣΕ τό Δεκέμβριο τοῦ ἴδιου ἔτους στή Harare⁵⁷.

Ἐνα ἄλλο ἐπίσης σημαντικό γεγονός πού δείχνει τή σημασία τῆς πατερικῆς θεολογίας στούς πολυμερεῖς θεολογικούς διαλόγους ἐκτός τοῦ ΠΣΕ εἶναι ἡ διάσκεψη τῆς Βιέννης (15-17 Μαΐου 1998) πού ὁργανώθηκε ἀπό τό ἴδρυμα *Pro Oriente*⁵⁸, μέ σκοπό τή συζήτηση τοῦ ρωμαϊκοῦ κειμένου μέ τίτλο «Τό ‘προϊέναι’ τοῦ Ἁγίου Πνεύματος εἰς τήν ἑλληνικήν καί τήν λατινικήν παράδοσιν» πού συντάχθηκε ἀπό τό «Παπικό Συμβούλιο γιά τήν προώθηση τῆς ἐνότητας τῶν Χριστιανῶν» καί δημοσιεύθηκε γιά πρώτη φορά στό περιοδικό *L’ Osservatore Romano* τό Σεπτέμβριο τοῦ 1995 καί στή συνέχεια, τό 1996, σέ αὐτοτελές τεῦχος σέ τέσσερις γλωσσές, τή γαλλική, τήν ἑλληνική, τήν ἀγγλική καί τή ρωσική⁵⁹. Στή Δι-

---

⁵⁶ Βλ. *The Nature and the Purpose of the Church. A stage on the way to a common statement*, Faith and Order Paper No. 181, Geneva 1998, σ. 5 κ.έ.

⁵⁷ Βλ. «Διορθόδοξος Συνάντησις ἐπί τοῦ θέματος “Ἀξιολογήσεις νεωτέρων δεδομένων εἰς τὰς σχέσεις Ὁρθοδοξίας καί Οἰκουμενικῆς Κινήσεως (Θεσσαλονίκη, 29 Ἀπριλίου - 2 Μαΐου 1998)”», στό *Ἐνημέρωσις (Δελτίον Οἰκουμενικῆς Ἐπικαιρότητος)* 14 (1998), 5, σ. 3 κ.έ. καί «Evaluation of the New Facts in the Relations of Orthodoxy and the Ecumenical Movement (Thessaloniki, Greece, 29 April - 2 May 1998)», στό *Turn to God. Rejoice in Hope. Orthodox Reflections on the way to Harare (The report of the WWC Orthodox Pre-Assembly Meeting and selected resource materials)*, Edited by Thomas FitzGerald and Peter Bouteneff, Orthodox Task Force, World Council of Churches, Geneva 1998, σ. 136 κ.έ.

⁵⁸ Τά Πρακτικά τῆς διασκέψεως αὐτῆς βλ. στό *Vom Heiligen Geist. Der gemeinsame trinitarische Glaube und das Problem des Filioque (PRO ORIENTE-Studientagung über das römische Dokument „Die griechische und die lateinische Überlieferung über den Ausgang des Heiligen Geistes. Eine Klarstellung in Verantwortung des Päpstlichen Rates zur Förderung der Einheit der Christen“*. Wien, 15.-17. Mai 1998), Herausgegeben im Auftrag der Stiftung PRO ORIENTE von Alfred Stirnemann und Gerhard Wilflinger, Tyrolia - Verlag, Innsbruck - Wien 1998.

⁵⁹ Βλ. Pontificium Concilium ad Christianorum unitatem fovendam, *Les Traditions grecque et latine concernant la procession du Saint Esprit / Τό «προϊέναι» τοῦ Ἁγίου Πνεύματος εἰς τήν ἑλληνικήν καί τήν λατινικήν παράδοσιν / The greek and latin Traditions regarding the procession of the Holy Spirit /*

άσκειψη αὐτή ἔλαβαν μέρος πάνω ἀπό 40 θεολόγοι: Ρωμαιοκαθολικοί, Ὁρθόδοξοι, Μή-Χαλκηδόνιοι, Παλαιοκαθολικοί, καθὼς καὶ Λουθηρανοὶ καὶ Μεταρρυθμισμένοι Προτεστάντες.

Πρὶν τεθεῖ πρὸς συζήτηση τὸ κείμενο καὶ ὑπάρξουν οἱ τοποθετήσεις τῶν Ὁρθοδόξων ὑπῆρχε μιὰ γενικὴ αἰσιοδοξία ἀπὸ ρωμαιοκαθολικῆς πλευρᾶς ὅτι μὲ τὸ κείμενο αὐτὸ ὑπερβαίνεται πλέον τὸ ἀδιέξοδο μεταξὺ ἑλληνικῆς καὶ λατινικῆς παραδόσεως σχετικὰ μὲ τὸ θέμα τοῦ *Filioque*, ἀφοῦ ἤδη οἱ Ἑλληνας Πατέρες κάνουν λόγο γιὰ τὸ «προϊέναι» τοῦ Ἁγίου Πνεύματος ἐκ τοῦ Πατρὸς «διὰ τοῦ Υἱοῦ» ἢ «καὶ ἐκ τοῦ Υἱοῦ»⁶⁰. Ὅπως ὁμως φάνηκε σαφῶς τόσο μὲ τίς εἰσηγήσεις ὅσο καὶ μὲ τίς παρεμβάσεις τῶν Ὁρθοδόξων κατὰ τίς συζητήσεις πού ἔγιναν, τὸ «προϊέναι» τοῦ Ἁγίου Πνεύματος ἐκ τοῦ Πατρὸς «διὰ τοῦ Υἱοῦ» δηλώνει κατὰ τοὺς Ἑλληνας Πατέρες εἴτε τὴν κατ' οὐσίαν σχέση μεταξὺ Υἱοῦ καὶ Ἁγίου Πνεύματος εἴτε τὴν κατ' ἐνέργειαν πέμψη τοῦ Ἁγίου Πνεύματος στὴν Οἰκονομία, ταυτιζόμενο ἐν προκειμένῳ μὲ τὸ «προϊέναι καὶ ἐκ τοῦ Υἱοῦ», καὶ δὲν συνδέεται καθόλου μὲ τὴν αἰδία κατ' οὐσίαν προέλευση τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, γιὰ τὴν ὁποία οἱ Ἑλληνας Πατέρες χρησιμοποιοῦν σχεδὸν ἀποκλειστικὰ τὸ ρῆμα «ἐκπορεύεσθαι»⁶¹. Μὲ ἄλλα λόγια ἡ δυσκολία συνεννοήσεως ἐν προκειμένῳ ὀφείλεται στὸ γεγονός ὅτι οἱ Λατίνοι Πατέρες ἀποδίδουν στὰ λατινικά τόσο τὸ «προϊέναι» ὅσο καὶ τὸ «ἐκπορεύεσθαι» μὲ τὸ ρῆμα «procedere», χωρὶς νὰ διευκρινίζουν σαφῶς, ἂν αὐτὸ ἀναφέρεται στὴ Θεολογία ἢ στὴν Οἰκονομία⁶². Ἐπομένως κατὰ τὴν ὀρθόδοξη ἄποψη τὸ ὅλο θέμα δὲν ἦταν δυνατό νὰ ἐξετασθεῖ σὲ βάθος, ἂν δὲν λαμβανόταν σοβαρὰ ὑπόψη ἡ πατερικὴ διάκριση μεταξὺ Θεολογίας

Греческая и латинская традиции об Исхождении Святого Духа, Typis Vaticanis, MCMXCVI (1996).

⁶⁰ Πρβλ. Pontificium Concilium ad Christianorum unitatem fovendam, *Τὸ «προϊέναι» τοῦ Ἁγίου Πνεύματος εἰς τὴν ἑλληνικὴν καὶ τὴν λατινικὴν παράδοσιν*, Typis Vaticanis, MCMXCVI (1996), σ. 4 κ.έ.

⁶¹ Βλ. Metropolit Ioannis Zizioulas von Pergamon, «Das Dokument über die griechische und lateinische Überlieferung über den Ausgang des Heiligen Geistes aus griechisch-orthodoxer Sicht», στὸ *Vom Heiligen Geist. Der gemeinsame trinitarische Glaube und das Problem des Filioque (PRO ORIENTE-Studientagung über das römische Dokument „Die griechische und die lateinische Überlieferung über den Ausgang des Heiligen Geistes. Eine Klarstellung in Verantwortung des Päpstlichen Rates zur Förderung der Einheit der Christen“*. Wien, 15. - 17. Mai 1998), Herausgegeben im Auftrag der Stiftung PRO ORIENTE von Alfred Stirnemann und Gerhard Wilflinger, Tyrolia-Verlag, Innsbruck - Wien 1998, σ. 143 κ.έ.: Metropolit Daniel Ciobotea der Moldau und der Bukowina, «Das römische Dokument über den Ausgang des heiligen Geistes aus rumänisch-orthodoxer Sicht», ὅπ. παρ., σ. 152 κ.έ.: T. Koen, «Das römische Dokument über den Ausgang des heiligen Geistes aus bulgarisch-orthodoxer Sicht», ὅπ. παρ., σ. 167 κ.έ. Βλ. ἐπίσης ὅπ. παρ., σ. 198 κ.έ., 203 κ.έ.

⁶² Βλ. σχετικὰ Γ. Δ. Μαρτζέλου, ὅπ. παρ., σ. 102 κ.έ.: G. D. Martzelos, «Die Anfänge und die Voraussetzungen des Filioque in der theologischen Überlieferung des Abendlandes», *Orthodoxes Forum* 13 (1999), Heft 1, σ. 32 κ.έ.

καί Οικονομίας⁶³. Δυστυχῶς ὁμως Ρωμαιοκαθολικοί καί Προτεστάντες δέν μποροῦσαν εὐκόλα νά κατανοήσουν τήν ἀρχαία αὐτή πατερική διάκριση, ἀφοῦ στηριζόμενοι καί σέ νεότερες θεολογικές ἀπόψεις συγχρόνων θεολόγων, ὅπως λ.χ. τοῦ K. Rahner⁶⁴ καί τοῦ K. Barth⁶⁵, δέχονται *a priori* ὅτι οἱ σχέσεις τῶν προσώπων τῆς Ἀγ. Τριάδος στήν Οἰκονομία ἀντικατοπτρίζουν τίς ἀίδιες ἐνδοτριαδικές τους σχέσεις⁶⁶. Ἔτσι ἓνα μεγάλο μέρος τῆς συζήτησης περιστράφηκε γύρω ἀπό τήν ἔννοια καί τή σημασία τῆς πατερικῆς αὐτῆς διακρίσεως σέ σχέση μέ τό θέμα τοῦ *Filioque*. Στό τελικό ἀνακοινωθέν πού συντάχθηκε οἱ Ὁρθόδοξοι στηριζόμενοι στήν πατερική παράδοση διατυπώσαμε τίς ἐπιφυλάξεις μας γιά τίς θέσεις τοῦ ἐν λόγῳ κειμένου, ἐπισημίσαμε τίς ἀσάφειες καί τά προβληματικά σημεῖα πού περιέχει καί ἐπιμείναμε στήν ἀπάλειψη τῆς προσθήκης τοῦ *Filioque* κατά τή λειτουργική χρήση τοῦ συμβόλου Νικαίας-Κων/πόλεως ἀπό τίς Ἐκκλησίες τῆς Δύσης καί στήν ἀπαγγελία του μέ βάση τό πρωτότυπο ἑλληνικό κείμενο, ὅπως αὐτό διατυπώθηκε ἀπό τή Σύνοδο τῆς Κων/πόλεως (381), δηλ. χωρίς τήν προσθήκη τοῦ *Filioque*. Ἡ θέση αὐτή τῶν Ὁρθοδόξων ἔγινε πλήρως ἀποδεκτή ἀπό τή Διάσκεψη καί πέρασε μάλιστα μέσα στό κείμενο τοῦ Κοινοῦ Ἀνακοινωθέντος ὡς μία ἀπό τίς βασικές «συστάσεις» πρὸς ἐπίτευξη τῆς ἐκκλησιαστικῆς ἐνότητας⁶⁷.

Συμπέρασμα

Ἔστερα ἀπό ὅσα εἶπαμε, ἔγινε, πιστεύουμε, σαφές ὅτι οἱ οἰκουμενικές πρωτοβουλίες τοῦ μακαριστοῦ Πατριάρχῃ Ἀθηναγόρα, σχετικά μέ τήν ἔναρξη καί προώθηση διμερῶν καί πολυμερῶν

---

⁶³ Βλ. *Vom Heiligen Geist. Der gemeinsame trinitarische Glaube und das Problem des Filioque (PRO ORIENTE-Studientagung über das römische Dokument „Die griechische und die lateinische Überlieferung über den Ausgang des Heiligen Geistes. Eine Klarstellung in Verantwortung des Päpstlichen Rates zur Förderung der Einheit der Christen“*. Wien, 15. - 17. Mai 1998), Herausgegeben im Auftrag der Stiftung PRO ORIENTE von Alfred Stirnemann und Gerhard Wilflinger, Tyrolia - Verlag, Innsbruck - Wien 1998, σ. 195 ἔξ., 198 ἔξ., 200, 203.

⁶⁴ Βλ. K. Rahner, «Der dreifaltige Gott als transzendenter Urgrund der Heilsgeschichte», στό *Mysterium Salutis. Grundriß heilsgeschichtlicher Dogmatik*, hrsg. von J. Feiner - M. Löhrer, Bd. II, Einsiedeln 1967, σ. 328: «Die „ökonomische Trinität“ ist die „immanente Trinität“ und umgekehrt».

⁶⁵ Βλ. K. Barth, *Die kirchliche Dogmatik* I, 1, Chr. Kaiser Verlag, München 1932, σ. 320 κ.έ. καί κυρίως σ. 503: «Wir sind nun aber durchweg der Regel gefolgt – und halten diese Regel für grundlegend – daß die Aussagen über die Wirklichkeit der göttlichen Seinsweisen „zuvor in sich selber“ inhaltlich keine anderen sein können als diejenigen, die über ihre Wirklichkeit eben in der Offenbarung zu machen sind. Unsere sämtlichen Sätze über die sogenannte immanente Trinität ergaben sich uns sehr einfach als Bestätigungen und Unterstreichungen oder sachlich: als die unentbehrlichen Vordersätze über die ökonomische Trinität».

⁶⁶ Βλ. ὅπ. παρ., σ. 85 κ.έ., 103, 203.

⁶⁷ Βλ. ὅπ. παρ., σ. 218 κ.έ.

θεολογικῶν διαλόγων, πρωτοβουλίες πού κατοχυρώθηκαν, ὅπως εἶδαμε, μέ πανορθόδοξες ἀποφάσεις, δέν συνετέλεσαν μόνο στήν ἔξοδο τῆς Ὁρθοδοξίας ἀπό τήν ἀπομόνωση τῶν πέντε τελευταίων αἰώνων καί στή βαθύτερη γνωριμία της ἀπό τούς ἑτεροδόξους, ἀλλά συνέβαλαν καθοριστικά καί στήν ἀναγνώριση τῆς σημασίας καί τοῦ ρόλου τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας καί τῆς θεολογίας της γιά τήν ἀποκατάσταση τῆς ἐνότητας μεταξύ τῶν διηρημένων Χριστιανῶν. Ἦδη οἱ θεολογικές θέσεις τῆς Ὁρθοδοξίας δέν περνοῦν πλέον ἀπαρατήρητες, ἀλλά ἀσκοῦν, ὅπως φάνηκε, τεράστια ἐπιρροή στή διαμόρφωση τόσο τῶν θεολογικῶν θέσεων ὅσο καί τῆς θεολογικῆς προβληματικῆς τῶν ἑτεροδόξων κατά τούς θεολογικούς αὐτούς διαλόγους.

Ἀνεξάρτητα ὅμως ἀπό τά ἀνωτέρω ἀποτελέσματα τῶν θεολογικῶν αὐτῶν διαλόγων θά πρέπει ὡς Ὁρθόδοξοι νά ἔχουμε πάντοτε ὑπόψη μας ὅτι οἱ ὑπάρχουσες διαφορές μεταξύ τῶν Ἐκκλησιῶν δέν μποροῦν νά λυθοῦν ἔξω καί μακριά ἀπό τό πλαίσιο καί τό κλίμα τοῦ διαλόγου. Ὁ διάλογος εἶναι τό μόνο πρόσφορο μέσο γιά τήν ἐπίλυση τῶν ὑπαρχουσῶν διαφορῶν μεταξύ τῶν Ἐκκλησιῶν. Ὅπως τονίζει χαρακτηριστικά ὁ ἅγ. Μάρκος ὁ Εὐγενικός, «Ὅτε δίστανται τινες ἀλλήλων καί οὐ χωροῦσι πρὸς λόγους, δοκεῖ μείζων εἶναι καί ἡ μεταξύ τούτων διαφορά· ὅτε δ' εἰς λόγους συνέλθωσι καί ἐκάτερον μέρος νουνεχῶς ἀκροάσῃται τά παρ' ἐκατέρου λεγόμενα, εὐρίσκεται πολλάκις ὀλίγη ἢ τούτων διαφορά»⁶⁸. Κανείς δέν θά μπορούσε στό σημεῖο αὐτό νά εἶναι πιο εὐγλωττος, γιά νά τονίσει μέ τόσο σαφῆ καί κατηγορηματικό τρόπο, ὅπως ὁ ἅγ. Μάρκος ὁ Εὐγενικός, τόσο τή διαχρονική ἀναγκαιότητα τοῦ θεολογικοῦ διαλόγου ὡς μέσου γιά τήν ἐπίλυση τῶν διαφορῶν μεταξύ τῶν Ἐκκλησιῶν, ὅσο καί τή στάση πού πρέπει νά τηρεῖ ἡ κάθε πλευρά κατά τήν πορεία τοῦ διαλόγου, προκειμένου νά ὑπάρξει θετικό ἀποτέλεσμα.

---

⁶⁸ Βλ. Σ. Συροπούλου, *Απομνημονεύματα*, V, 28, ἔκδ. V. Laurent, *Les «memoires» du Grand Eclésiarque de l'Eglise de Constantinople Sylvestre Syropoulos sur le concile de Florence (1438-1439)*, Vol. IX (Concilium Florentium Documenta et Scriptorum. Editum Consilio et Impensis Pontificii Institutii Orientalium Studiorum, Series B), Rome 1971, σ. 282.